

resurse

spirituale

O colecție de articole
pentru lucrătorii creștini din România

Nr. 49 - 2020

LIDERUL CREȘTIN ȘI LUMEA LUI

Cum să avem influență asupra comunității?
Garry R. Allen | 3

Aptitudini specifice adunărilor călăuzite de Duhul Sfânt
Byron Klaus | 5

Biserică orientată spre misiune sau preocupată să se mențină?
L. Alton Garrison | 6

Principii și practici biblice pentru evanghelizare personală eficientă.
Randy Hurst | 7

Chiar e nevoie să le știi pe toate în predicare?
Doug Oss | 12

Cum să te conduci pe tine însuși: dinăuntru spre afară.
Eric Rust | 14

Să onorăm prioritățile lui Dumnezeu.
Rick Cole | 17

Există biserică de mărime universală?
George O. Wood | 18

Plantarea bisericilor locale.
Bob Robert Jr. | 21

Cinci obiceiuri ale unui slujitor care pune preț pe relaționare în cadrul Împărăției.
Justin Lathrop | 26

Metoda pânicii
Steve M. Pike | 29

Orașe mici... posibilități mărețe
Steve Donaldson | 33

Principii esențiale pentru a influența transformarea spirituală
în cadrul comunităților mici.
Steve Donaldson | 36

poate fi găsită pe internet la adresa:

www.resursespirituale.ro

www.liferomania.ro

BIBLIA DE STUDIU
pentru
O VIAȚĂ DEPLINĂ

Este destinată să te ajute ca să câștigi o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu prin care să poți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos.

Caracteristicile speciale și auxiliare ale Bibliei:

1. Note de studiu
2. Articole
3. Introduceri la cărțile Bibliei
4. Indicatori tematici
5. Tabele
6. Hărți
7. Indice de subiecte
8. Concordanță

Disponibilă în ediție cartonată, în piele în mai multe variante de culori, cu auriu și fermoar.

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: Daryl Erickson
Traducător: Monica Moricz
Editor: Monica Moricz
Tehnoredactor: Daniel Ardelean

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment** - o revistă pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al **Assemblies of God**, S.U.A.

ISSN 1454 - 1750

© Life Publishers International - Toate drepturile rezervate.

CUM SĂ AVEM INFLUENȚĂ ASUPRA COMUNITĂȚII?

Principii esențiale pentru
evanghelizarea și ucenicizarea
comunităților noastre

de Garry R. Allen

De ce este evanghelizarea atât de importantă?

În numărul precedent, revista a tratat subiectul mandatului lui CristoVas de ucenicizare a tuturor credincioșilor. Biserica are nevoie de un plan de ucenicizare irefutabil înainte de a se strădui cu tot dinadinsul să aibă vreo influență asupra comunității. Mult prea adesea, biserica s-a implicat efectiv doar atât cât să vadă rezultate nesemnificative pe termen lung în domeniul creșterii bisericii. Poate acesta este motivul pentru care o biserică depune mai mult efort și energie în misiunea de evanghelizare decât în cea de ucenicizare. Dar ca biserica să aibă o creștere sănătoasă trebuie să se implice în ambele misiuni deopotrivă.

CREȘTEREA BISERICII 101

Cum crește biserica? Prin creșterea numărului enoriașilor. Sunt convins că deja știai asta. Totuși, majoritatea bisericilor întâmpină dificultăți covârșitoare în acest aspect. Cum poate o biserică să influențeze comunitatea în care se află, să-și sporească numărul enoriașilor, să-i ucenicizeze și să crească într-un mod sănătos?

Timp de aproape 20 de ani de slujire pastorală, deviza mea a fost „influențează, câștigă, instruieste și trimite”. Este o deviză simplă, dar a funcționat în cazul nostru.

Fiecare biserică trebuie să aibă propriile sale devize și viziuni de slujire, dar acestea trebuie să includă elemente specifice privind influențarea sufletelor, câștigarea și instruirea lor, precum și trimiterea lor înapoi în comunitățile din care provin pentru a-i influența și pe alții.

În ce privește biserica noastră, noi ne-am evaluat slujbele, evenimentele și activitățile pe baza acestei matrițe. Am plănuit unele evenimente specifice cu scopul de a influența și a câștiga, iar altele cu scopul de a instrui și a trimite. De pildă, organizam o cruciadă pentru copii în așa fel încât 30% din comunitatea noastră, 30% câștigarea lor pentru Isus, 20% instruirea/ucenicizarea lor și 20% trimiterea lor înapoi în mediul de proveniență pentru a-i influența pe alții.

INTENȚIONALITATE VERSUS PRIORITATE

Influențarea, câștigarea, instruirea și trimiterea sunt factori care țin mai mult de aspectul intențional al bisericii, decât de cel prioritar. Prioritatea presupune atingerea unui scop înaintea altuia. Dacă dezvoltarea personală trebuie să fie secvențială, eforturile bisericii de a influența, câștiga, instrui și trimite trebuie să fie deliberate și permanente.

INFLUENȚAREA

Isus a încredințat bisericii mandatul de a influența comunitatea. În trecut, mare parte din eforturile bisericii erau concentrate asupra unui mod de a-i convinge pe cei din comunitate să intre în biserică. Astăzi, biserica trebuie să fie mult mai intențională în felul în care transmite prezența și puterea lui Isus în comunitate. Biserica este locul în care ne adunăm după ce ne-am implicat și conectat cu oamenii din afara clădirii bisericii.

Ține minte: nu spun că biserica sau slujbele, evenimentele și activitățile ei sunt irelevante, ci doar că ele s-ar putea să nu fie aspectele care să-i atragă pe nemântuiți la Cristos. Îndată ce descoperă cum să se conecteze cu oamenii din comunitate, biserica trebuie să devină locul în care cei nemântuiți îl găsesc pe Cristos, locul în care li se asigură creșterea în umblarea spirituală și de unde sunt trimiși pentru a încheia relații cu alți nemântuiți din afară.

CÂȘTIGAREA

Acest factor facilitează șansa oamenilor de a scăpa din starea lor de păcat și de a fi iertați, spălați și transformați de Cristos. Chiar dacă noi nu-i putem mântui pe cei nemântuiți, îi putem ajuta să-și lepede firea păcătoasă de bunăvoie și să-I îngăduie lui Isus să fie Mântuitorul și Domnul lor.

INSTRUIREA

Întrucât câștigarea este mai degrabă un eveniment, instruirea înseamnă a-i învăța pe oameni în mod deliberat principiile fundamentale ale Scripturii și cum să trăiască asemenea lui Cristos. Dacă transformarea este un eveniment miraculos, instruirea presupune și ea creștere și maturizare spirituală miraculoasă.

TRIMITEREA

Acest factor presupune investirea deliberată în credincioși și însărcinarea lor cu misiunea de a influența pe cei din mediul din care provin. Acesta este modul bisericii de a-i câștiga, de a-i instrui și de a-i trimite pe noii credincioși. Metoda aceasta are ca rezultat multiplicarea, nu doar adăugarea de noi membri.

Poate că acesta nu este tocmai tiparul după care funcționează biserica ta, dar viziunea și deviza bisericii tale trebuie să cuprindă și aceste mandate biblice de a influența oamenii, de a-i conduce la Isus, de a-i uceniciza și de a-i trimite înapoi în comunitățile lor.

FORMA INFLUENȚEAZĂ FUNCȚIA

În calitate de pastor, ai nevoie de un plan care să faciliteze funcția sau scopul misionar al bisericii tale. Nu poți adopta planul altei biserici și să ai pretenția ca acesta să se potrivească bisericii tale. Misiunea asupra căreia te concentrezi trebuie să aibă un scop precis și abia apoi poți alege cu atenție un plan care să urmărească îndeplinirea obiectivelor tale.

Acest număr de jurnal tratează modul în care poți avea o influență asupra comunității tale. Speranța noastră este că Duhul Sfânt se va folosi de acest număr pentru a reaprinde focul evanghelizării în inima ta.

Gary R. Allen, D.Min.,
redactor-șef al jurnalului *Enrichment*
și director al Ministerial Enrichment Office
din Springfield, Missouri.

APTITUDINI SPECIFICE ADUNĂRILOR CĂLĂUZITE DE DUHUL SFÂNT

Dezbaterile pe tema Bisericii stârnesc o mulțime de opinii și polemici înverșunate. Culmea e că dincolo de numeroasele resurse despre cum să „faci biserică”, există informații prea puține despre *substanța* Bisericii care se concentrează mai cu seamă asupra contextelor adunărilor locale. Rolul și scopul Bisericii lipsește în mod surprinzător din sfera în pas alert a retoricii despre Biserica secolului XXI.

Autorul Craig Van Gelder ne oferă câteva observații interesante pentru a umple acest vid. El susține că natura misionară a Bisericii, creată de Duhul, asigură oricărei adunări locale anumite aptitudini care necesită a fi cultivate astfel încât lucrarea să poată fi călăuzită de Duhul Sfânt. Printre aptitudinile reflectate de adunările călăuzite de Duhul, Van Gelder pomenește următoarele:

- *Înțelegerea contextului.* Aceasta include aspectul demografic, dar pune neapărat mai mult accent pe credință și discernământ. Întrebările relevante în acest caz sunt: Ce face Dumnezeu aici, în acest context? și Ce vrea Dumnezeu să facă aici?
- *Anticiparea revelațiilor edificatoare din Evanghelie.* Dumnezeu va revela nu numai noi perspective pentru un anumit context, ci le va dezvălui pe măsura înțelegerii oamenilor din acel context. Chiar dacă sunt noi, ele vor fi inteligibile.
- *Anticiparea reciprocității.* Asemenea întâlnirii lui Petru cu Corneliu și toți cei din casa lui (Fapte 10), ar trebui să ne așteptăm ca adunarea să poată

vedea în oamenii din noile grupuri țintă cărora le slujim niște posibili parteneri de lucrare în viitor.

- *Înțelegerea faptului că lucrarea este legată întotdeauna de context.* Lucrul acesta presupune folosirea tiparelor și modelelor din zona în care se face lucrarea.
- *Recunoașterea aspectului trecător al oricărei structuri organizaționale* întemeiate pentru a duce lucrarea la bun sfârșit și pentru a facilita viața bisericească.

Fiecare adunare are responsabilitatea de a împărtăși Evanghelia lui Isus atât prin vorbe, cât și prin fapte. Dar ca Evanghelia să fie o *veste bună*, ea trebuie să fie înțeleasă de cei care o aud. Dacă Isus este Cuvântul întrupat, este normal ca Biserica să facă tot posibilul ca Evanghelia să fie înțeleasă, cognoscibilă și accesibilă.

Byron D. Klaus, D. Min., președintele Seminarului Teologic Assemblies of God, Springfield, Missouri

Note

Craig Van Gelder, *The Ministry of the Missional Church: A Community Led by the Spirit* [Lucrarea Bisericii misionare: o comunitate călăuzită de Duhul], Baker Book House, 2007. Vezi și www.gocn.org

BISERICĂ

ORIENTATĂ SPRE MISIUNE

SAU

PREOCUPATĂ SĂ SE MENȚINĂ?

Dacă biserica în care slujești este orientată spre sine și organizează programe și slujbe doar pentru membrii săi, atunci este o biserică preocupată să se mențină. Dar intenția lui Dumnezeu este ca biserica ta să devină o biserică cu caracter misionar.

Este misiunea ținta bisericii tale? Iată câteva caracteristici după care recunoști o biserică misionară:

- Membrii adunării gândesc ca niște misionari. Într-o biserică preocupată să se mențină, membrii sunt interesați de ce le rezervă următoarele slujbe și activități. Într-o biserică misionară, membrii sunt interesați de felul în care programele și activitățile lor vor aduce oameni noi în biserică și la Cristos.
- Membrii sunt dispuși să-și sacrifice dorințele personale ca să-i câștige pe cei pierduți. Dacă biserica ta se află într-un oraș universitar, iar trupa de laudă și închinare cântă un nou gen de muzică, de pildă rock alternativ, iar membrii de peste 50 de ani se leagă în bănci, atunci biserica ta este probabil una cu caracter misionar. Generația în vârstă a renunțat la preferințele sale în ale muzicii pentru a se asigura că în biserică sunt acceptați cu bucurie cei din generația tânără.

- Pentru membrii unei biserici misionare, oamenii din afara bisericii sunt mai importanți decât cei dinăuntru. Membrii bisericii se iubesc și se susțin unii pe alții, dar prietenia lor este de genul camaraderiei dintre soldații aflați pe câmpul de luptă care sunt uniți pentru un scop mai mare, acela de mântuire a oamenilor pierduți din afara zidurilor bisericii.

Poate că această descriere se potrivește bisericii tale sau poate că nu ești sigur dacă biserica ta are scop misionar sau de menținere.

Iată o întrebare care te poate ajuta să te hotărăști: Când slujbele din biserică pentru credincioși sunt în competiție cu programele pentru cei pierduți, care sunt primii sluiți? Credincioșii sau cei pierduți?

Ca biserica ta să devină o biserică misionară trebuie să respingi ideea că țara ta nu este un câmp de misiune și să-ți permiți să gândești ca un misionar când vine vorba despre influențarea comunității voastre. Totodată trebuie să respingi ideea că biserica este numai pentru credincioși și să permiți membrilor tăi să evadeze dintre ziduri și să-i silească pe cei pierduți să intre.

Alton Garrison, Springfield, Missouri

Principii și practici biblice pentru evanghelizare personală eficientă

de Randy Hurst

Un studiu recent susține că doar 10% din numărul persoanelor care iau decizia de a-L urma pe Cristos o fac la slujbele divine. De regulă, mărturia personală a membrilor bisericii pe parcursul săptămânii se află în topul eforturilor de evanghelizare a bisericii.

Un alt studiu dezvăluie că mai puțin de 10% din numărul membrilor bisericii fac evanghelizare personală. De ce nu spun mai mulți creștini despre Isus Cristos celor din jurul lor? Majoritatea cred că motivul este, în general, nepăsarea

Un alt studiu dezvăluie că mai puțin de 10% din numărul membrilor bisericii fac evanghelizare personală.

– adică creștinilor nu le pasă. Însă, în cazul majorității creștinilor, motivul este lipsa sentimentului de încredere în ei înșiși. Personal cred că urmașii lui Cristos vor să fie martori eficienți, numai că se simt complexați, intimidați sau chiar se tem să-și împărtășească credința mai ales cuiva care nu provine dintr-un context creștin.

Isus a spus: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32). Cunoașterea a ceea ce spune Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu despre natura evanghelizării îi eliberează pe credincioși de sentimentul de inadecvare și chiar de teama lor legată de mărturia personală.

În Coloseni, Pavel tratează evanghelizarea într-un mod care-i ajută pe credincioși să se lepede de concepțiile greșite și de emoțiile care-i pot inhiba să împărtășească despre credința lor în Cristos. El le oferă credincioșilor o perspectivă biblică,

practică și simplă care este totodată utilă în evanghelizarea personală.

Cea mai frecventă cerere adresată Comisiei de Evanghelizare este pentru materiale privitoare la motivația personală și instuire în vederea evanghelizării. Pastorii și conducătorii bisericilor pot preda următoarele principii și practici susținute de Pavel într-o varietate de forme în cadrul bisericii. Aceste principii asigură un cadru biblic pentru învățarea evanghelizării personale care poate deveni parte integrantă din modul de viață al credinciosului.

Perspectiva apostolului Pavel

Evanghelizarea nu este opțională, ci modul în care o facem. Aceeași Biblie care ne poruncește să ducem Evanghelia altora, ne spune și cum să facem asta.

Evanghelizarea nu este opțională, ci felul în care o facem.

Pavel dă o învățătură profundă și totuși practică bisericii din Colose privind mărturia eficientă a creștinului. Spre sfârșitul epistolei, el dă instrucțiuni cu privire la felul în care trebuie să se raporteze credincioșii la cei nemântuiți, pe care îi numește pe bună dreptate „cei de afară” (4:5). Eu numesc abordarea lui Pavel *evanghelizare prin mărturie personală* (vezi versetul 6). „Stăruieți în rugăciune! Vegheați în ea cu mulțumire. Rugați-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt, să putem vorbi despre taina lui Cristos, din cauza căreia sunt închis, ca s-o pot face cunoscută așa cum trebuie. Umblați cu înțelepciune față de cei din afară și profitați de fiecare oportunitate. *Vorbirea*

voastră să fie întotdeauna cu har, dresă cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:2-6, NASB).¹

Din învățătura lui Pavel înțelegem că evanghelizarea eficientă implică două principii – dependența (versetele 2-4) și disciplina (versetele 5-6). Datoria noastră este să ne disciplinăm în a ne face partea în evanghelizarea personală, bizuindu-ne totodată pe Dumnezeu care face ce numai El poate să facă.

Datoria noastră este să ne disciplinăm în a ne face partea în evanghelizarea personală, bizuindu-ne totodată pe Dumnezeu care face ce numai El poate să facă.

Pavel exprimă această interacțiune divino-umană chiar la începutul epistolei sale: „Pentru aceasta mă ostenesc, luptându-mă prin puterea Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29, NTR). Pavel susține efortul uman („Mă ostenesc, luptându-mă”) care se bizuie pe Dumnezeu („prin puterea Lui”).

Pe lângă principiile dependenței și disciplinării, Pavel susține șase practici în viața creștină care ajută la evanghelizarea eficientă și neîntreruptă a nemântuiților. Un pastor poate preda aceste principii enoriașilor săi în două moduri. În primul rând, poate preda principiile și practicile împreună ca o abordare biblică comprehensivă în contextul evanghelizării personale. În al doilea rând, fiecare principiu și fiecare practică trebuie scoasă în evidență în contexte diferite ori de câte ori este posibil. Un singur studiu sau o singură predică nu-i va ajuta în mod adecvat pe credincioși să facă din aceste principii și practici parte integrantă din stilul lor de viață.

Practica numărul 1 – Roagă-te pentru uși deschise

„Rugați-vă totodată... ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru Cuvânt” (Coloseni 4:3).

Pavel își începe învățătura sfătuindu-i pe coloseni să se roage. Rugăciunea este esențială în evanghelizare. Dacă Dumnezeu nu lucrează la inimile și viețile oamenilor, eforturile noastre nu produc rezultate de durată.

În cartea Faptele Apostolilor, găsim un exemplu grăitor privind lucrarea lui Dumnezeu cu unul dintre mesagerii Săi. Într-o zi de Sabat, Pavel și tovarășii săi s-au dus pe malul unui râu din afara cetății Filipi ca să se roage. Acolo s-au

Împărtășirea experienței personale și a relației noastre cu Isus Cristos cu sinceritate și convingere poate fi un argument convingător pentru unii oameni.

așezat și au început să le vorbească câtorva femei strânse lângă râu. „O... femeie pe nume Lidia – vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira și devotată lui Dumnezeu – asculta și ea.

¹ Traducere după versiunea NASB (n.trd.)

Domnul i-a deschis inima ca să ia aminte la cele spuse de Pavel” (Fapte 16:14). Pavel a mărturisit Evanghelia. Domnul a deschis inima Lidiei.

Nouă ni s-a dat privilegiul și responsabilitatea de a propovădui Evanghelia. Dar numai Dumnezeu poate deschide inima unei persoane. Noi ne bizuim pe Dumnezeu ca să deschidă uși pentru Cuvânt, să deschidă mințile celor care ne ascultă și să miște inimile lor în vedera hotărârii lor pentru Domnul.

Credincioșii au nevoie de învățatură și încurajare repetată și regulată privind rugăciunea și transformarea ei într-un stil de viață.

Practica numărul 2 – Propovăduiește mesajul cum trebuie

„Ca s-o pot face cunoscută așa cum trebuie” (Coloseni 4:4, NTR).

Mesajul propovăduit de Pavel era „taina lui Dumnezeu” (Coloseni 2:2). Așadar, esența propovăduirii noastre trebuie să fie Isus (vezi Coloseni 1:13-23, 28; 2:9-15).

După înălțarea lui Isus la cer, apostolul Petru a devenit rapid unul dintre cele mai importante voci ale bisericii nou-testamentale. Prin puterea Duhului Sfânt, aceste pescar în mare parte lipsit de educație a devenit un propovăduitor elocvent și convingător al Evangheliei.

Petru și-a rostit bine-cunoscuta lui predică în Ziua Cinzecimii. Însă Luca este cel care consemnează câteva din declarațiile lui Petru despre Evanghelie în Faptele Apostolilor (3:12-26; 4:8-12; 5:29-32; 10:34-43). Dacă studiem aceste pasaje, vom observa că în fiecare predică rostită de Petru, acesta face referire la două adevăruri elementare: cine este Isus și de ce și-a dat viața. Orice credincios pregătit să propovăduiască aceste două adevăruri are echipamentul necesar pentru a-L mărturisi în mod eficient pe Cristos celor nemântuiți.

Cine a fost Isus?

În relatările despre viața lui Cristos, de obicei mass media seculară Îl prezintă pe Isus ca personaj fictiv. Chiar și atunci când face referire la El ca personaj istoric, Îl zugrăvește ca pe un mare învățător și chiar profet – dar numai în natura Sa umană.

Credincioșii trebuie să-L prezinte mai mult decât ca pe un învățător și profet; El a fost Dumnezeu întrupat. A fost zămislit prin Duhul Sfânt, s-a născut din fecioară, a trăit o viață neprihănită, a murit pentru păcatele noastre și a biruit moartea prin învierea Lui, dăruindu-ne iertarea de păcate și darul vieții veșnice.

De ce și-a dat viața?

Ioan Botezătorul a vestit dinainte de ce a venit Isus pe pământ când a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29, Cornilescu). Motivul morții lui Isus sunt păcatele întregii omeniri. Realitatea crucii stabilește două adevăruri: Toți am păcătuit și nu putem face nimic în privința asta.

E semnificativ faptul că Pavel, la fel ca Petru, a propovăduit aceleași două adevăruri și în Tesalonic. Luca rezumă învățătura lui Pavel în sinagogă în timpul zilelor de Sabat: „Așa cum

obișnuia, Pavel a intrat în sinagogă și, de-a lungul a trei zile de Sabat, a discutat cu ei din Scripturi, explicând și dovedind cu privire la Cristos că trebuia să sufere și să învie dintre cei morți și spunând: «Acest Isus, pe Care vi-L vestesc eu, este Cristosul!» (Fapte 17:2-3, NTR).

Propovăduirea Evangheliei trebuie să includă aceste două adevăruri despre Isus. Ambele sunt esențiale pentru înțelegerea harului lui Dumnezeu manifestat prin moartea lui Isus pe cruce, prin învierea Lui și, în consecință, prin plata răscumpărării întregii omeniri.

Practica numărul 3 – Fii înțelept cu „cei din afară”

„Umblați cu înțelepciune față de cei din afară” (Coloseni 4:5, NASB).

Expresia lui Pavel „cei din afară” oferă o descriere adecvată și practică privind locul în care se află cei nemântuiți în raport cu biserica. Din varii motive, majoritatea celor nemântuiți din zilele noastre sunt mai în afara contextului creștin decât până acum. Nu mai putem pretinde că cei nemântuiți sunt devotați valorilor creștine și nici chiar că-i înțelegem.

Biserica de astăzi se confruntă cu provocarea propovăduirii Evangheliei la nivel intercultural, asemenea misionarilor din țări străine. Dacă au crescut în biserică, credincioșii și-au însușit percepțiile, valorile și vocabularul bisericii. Cei credincioși și cei nemântuiți pot vorbi deopotrivă aceeași limbă, numai că cei credincioși folosesc adesea termeni bisericești care nu sunt cunoscuți sau înseamnă altceva în cultura seculară.

Când vorbim în jargon creștin, nu facem decât să ridicăm bariere în comunicarea cu cei nemântuiți. Cei credincioși înțeleg noțiuni precum mântuit, Evanghelie și ungere, dar aceste noțiuni stârnesc confuzie în mintea celor nefamiliarizați cu ele. Prin urmare, cei nemântuiți trebuie abordați pe limba lor, nu a noastră.

Una dintre îndatoririle bisericii trebuie să fie echiparea credincioșilor în vederea propovăduirii credinței lor pe limba celor nemântuiți și cu ajutorul conceptelor la care se pot raporta cei din afară – așa cum a făcut și Isus.

Practica numărul 4 – Profită de fiecare oportunitate

„Și profitați de fiecare oportunitate” (Coloseni 4:5, NASB).

Oportunitățile au intervale de timp. E o vorbă pe care o spunem: „oportunitatea bate la ușă o singură dată”; și e adevărată. Se poate ca oportunitatea să nu se mai ivească și a doua oară. Fiecare oportunitate este unică deoarece oamenii și circumstanțele sunt diferite.

Memorarea anumitor versete din Scriptură sau absolvirea unui curs de evanghelizare personală nu-i pregătește pe cei credincioși să se raporteze la oameni. Pot ajuta, e drept, însă cunoașterea adevărului care ne permite să răspundem oamenilor în diverse situații necesită un stil de viață în care învățăm în permanență. Asta presupune că trebuie să creștem fiecare personal în cunoașterea lui Isus Cristos. La acest curs nu absolvim niciodată. Noi toți ne aflăm într-un periplu spiritual. Ceea ce învățăm fiecare putem împărtăși cu o prosepțime care poate fi convingătoare pentru cei nemântuiți.

Mulți nu se simt în stare să evanghelizeze fiindcă nu pot reține informația sau nu-și pot aduce aminte versetele

pe care cred că trebuie să le cunoască. Și chiar dacă pot, nu au încredere în capacitatea lor de a-și aduce aminte de ele când au nevoie. Dar orice credincios, și cel care nu a absolvit cursul de evanghelizare personală, poate să depună mărturia personală și să se roage.

Fiecare credincios are o mărturie personală. Împărtășirea experienței personale și a relației noastre cu Isus Cristos cu sinceritate și convingere poate fi un argument convingător pentru unii oameni.

Una dintre cele mai nimerite modalități de a le sluji celor nemântuiți este rugăciunea. Când aceștia își spun necazurile, ne cer de fapt privilegiul de a ne ruga împreună cu ei. Dacă noi credem că Dumnezeu răspunde rugăciunilor, trebuie să ne punem credința în practică rugându-ne cu și pentru oameni și să credem că Dumnezeu va răspunde. Rugăciunea făcută de un credincios în prezența unui necredincios poate avea un efect semnificativ asupra acestuia. Când cei credincioși se roagă pentru o nevoie, oamenii pot să simtă că ei sunt sinceri și că au o relație cu Dumnezeu. Iar când Dumnezeu răspunde la rugăciune, lucrul acesta le poate deschide inimile față de Evanghelie.

Conducerea bisericii poate iniția evenimente în care membrii să poată relaționa cu cei nemântuiți.

Practica numărul 5 – Vorbește cu har

„Vorbirea voastră să fie întotdeauna cu har, dresă cu sare” (Coloseni 4:6, NTR).

În 1 Petru 3:15, apostolul Pavel face un comentariu similar cu al lui Pavel. Acesta le spune credincioșilor să fie întotdeauna pregătiți să răspundă oricui îi întrebă de rațiunea speranței lor, dar cu „blândețe și teamă” (*cu calm și respect* în Biblia în versiune actualizată 2018). Nu doar ce spunem este important, dar și felul în care o facem.

Comunicarea interpersonală între oameni este în majoritatea cazurilor nonverbală. Dacă există o neconcordanță între ceea ce spune cineva și felul în care o spune, de fiecare dată vom crede mesajul nonverbal. Un om poate considera scuzele pe care le cere cineva – spuse în aceleași cuvinte, dar pe ton diferit – fie sincere, fie sarcastice. Modulația vocii sau expresiile faciale pot transmite mesaje amestecate care contrazic ceea ce spunem.

După cum mâncarea este dresă cu sare, așa și conversațiile noastre cu cei nemântuiți trebuie să fie drese cu har, blândețe și respect. Nu trebuie să compromitem adevărul, dar putem să-l comunicăm cu bunățate.

După cum mâncarea este dresă cu sare,
așa și conversațiile noastre
cu cei nemântuiți trebuie să fie drese
cu har, blândețe și respect.

Cei credincioși au nevoie de disciplinare permanentă în formarea lor spirituală, astfel încât roada Duhului să fie din ce în ce mai evidentă în viața lor. Astăzi, cea mai mare problemă a evanghelizării personale este credibilitatea mesagerului.

Practica numărul 6 – Răspunde fiecăruia în parte

„... ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4:6, NASB).

Relevanța este o chestiune specifică. În strădaniile noastre de a înțelege și de a acționa cu înțelepciune față de cei din afară, nu trebuie să uităm niciodată că fiecare om este unic. Este util pentru noi să căutăm să cunoaștem mentalitatea, valorile, problemele, preocupările și năzuințele oamenilor care provin din culturi și generații diferite. De altfel, generalizarea poate induce în eroare deoarece fiecare persoană este unică. Termeni precum baby boomers, busters, generația X și postcreștini sau postmoderni sunt doar niște profiluri și stereotipuri, nu realități personale.

Oamenii nu sunt numai niște statistici sau doar suflute pe care le câștigăm pentru Împărăție. Sunt indivizi cu personalități distincte – fapte unice pentru care Dumnezeu are un plan și un scop specific. Noi zidim Împărăția lui Dumnezeu cu câte o persoană odată.

Isus este cel mai bun exemplu de raportare la oameni din perspectiva lui Pavel. Isus a transmis auditoriului Său o învățătură clară. A folosit un vocabular și ilustrații specifice vieții de zi cu zi a ascultătorilor săi. S-a identificat și s-a raportat la ei, le-ar vorbit pe limba lor și a folosit concepte în care aceștia se putea regăsi.

Trebuie să ținem cont de faptul că cel mai citat verset din Biblie, Ioan 3:16, n-a făcut parte din predicile lui Isus. El a rostit aceste cuvinte într-o conversație nocturnă și tainică cu Nicodim pe când răspundea la întrebările amănunțite ale fariseului.

Chiar dacă a învățat mulțimile, Isus s-a concentrat asupra oamenilor căutând să le răspundă în mod individual. Cei răătăciți merită ceea ce au primit oamenii care au intrat în contact cu Isus: un răspuns personal.

Dumnezeu cheamă toți credincioșii să fie martori ai Lui și, cu ajutorul lui Dumnezeu, orice credincios poate fi unul. Membrii bisericii pot avea încredere că Dumnezeu îi va folosi ca o mărturie reală dacă se implică în lucrarea pe care o face Duhul Sfânt în viața unui necredincios. Aceste cinci versete din Coloseni sunt învățături biblice, practice și cuprinzătoare privind evanghelizarea personală. Principiul dependenței (versetele 2 la 4) și cel al disciplinei (versetele 5 și 6) sunt valabile pentru toți creștinii. Aceste practici trebuie consolidate în permanență în toate aspectele vieții bisericii.

Dumnezeu cheamă toți credincioșii să fie martori ai Lui și, cu ajutorul lui Dumnezeu, orice credincios poate fi unul.

Adevărul Cuvântului lui Dumnezeu despre natura evanghelizării îi poate elibera pe credincioși de tot ceea ce-i stingherește și îi ajută totodată să descopere scopul pe care Dumnezeu vrea să-L împlinească prin ei. Dacă cei din conducerea bisericii îi vor ajuta pe credincioși să înțeleagă adevărurile importante pe care le învață Pavel, aceștia vor putea dezvolta un stil de viață în care evanghelizarea personală este eficientă.

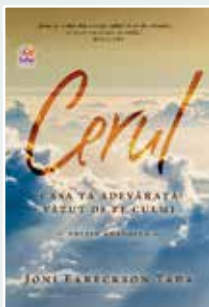

Randy Hurst, reprezentant al evanghelizării în cadrul Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri. Pentru informații suplimentare legate de *Evanghelizare prin mărturie personală*, accesează paginile web <http://www.reaching.ag.org>

CERUL CASATA ADEVĂRATĂ

» JONI EARECKSON TADA

- Editie adăugită -

Joni scrie ediția aceasta revizuită și adăugită fiind mult mai aproape de cer decât atunci când a scris prima dată. Având acest avantaj, ea ne arată cum putem trăi pentru Isus, deși tânjim după casa noastră adevărată. Cvadripelgică de peste 50 de ani și supraviețuitoare a cancerului, Joni nu ne amintește superficial că: „El știe exact de ce fel de unelte are nevoie în viața ta pentru a tăia, curăța și rafina diamantul care este sufletul tău etern... orice lucru bun pe care ni l-a dat Dumnezeu vreodată va ține pe veci: inclusiv părțile bune ale fiecărei suferințe.”

324 p. • 14 x 20,5 cm • 30 lei 20 lei

SCARA LUI ENGEL

Scara lui Engel¹ este un sistem de numerotare care arată în ce stadiu se află oamenii în domeniul spiritual.

- 8 conștientizează existența unei Ființe supreme, dar nu cunosc Evanghelia.
- 7 conștientizează existența Evangheliei.
- 6 conștientizează principiile fundamentale ale Evangheliei.
- 5 pricepe implicațiile Evangheliei.
- 4 are atitudine pozitivă față de Evanghelie.
- 3 își recunoaște problema personală.
- 2 este hotărât să ia măsuri.
- 1 se căiește și crede în Cristos.
- 0 se convertește.
- +1 se evaluează după luarea deciziei.
- +2 se integrează în Trupul lui Cristos.
- +3 are o viață de creștere în Cristos la nivel conceptual și comportamental.

Oamenii sunt dispuși să aparțină înainte de a fi dispuși să creadă. Când propovăduiești Evanghelia, folosește un limbaj elementar. Oamenii nu înțeleg termeni precum pocăință, sfințire și mântuire dacă n-au auzit și n-au văzut mai întâi noțiuni precum dragostea, bunătatea și acceptarea. Chiar și Cuvântul lui Dumnezeu spune că dragostea lui Dumnezeu îndeamnă la pocăință. De la aceste noțiuni atotcuprinzătoare se ajunge la adevărurile mai profunde ale Evangheliei. Pavel a recunoscut că copilașii în Cristos au nevoie de lapte până să ajungă la hrană tare. El a propovăduit Evanghelia la mulți oameni ținând cont de nivelul celor cărora le slujea.

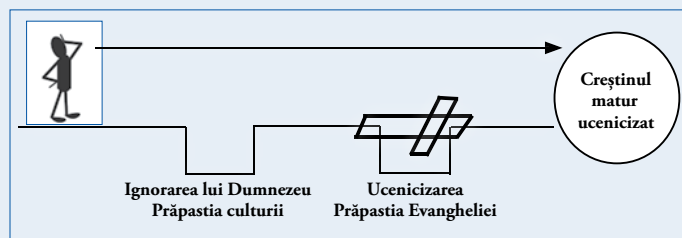
Dorința noastră este ca oamenii să progreseze, trecând de la numerele negative la cele pozitive și, în cele din urmă, la ultima fază, +3, faza de creștere sănătoasă. Există adesea o discrepanță între lumea celor nemântuiți și lumea celor mântuiți. Cunoașterea social arbitrară sau cunoașterea specificului bisericesc al credincioșilor poate fi atât de temeinic dezvoltată încât aceștia devin complet străini pentru cei nemântuiți. Credincioșii de felul acesta încep să folosească în mod inconștient un jargon la care numai ei se pot raporta deoarece au ajuns să cunoască cultura creștină.

Pentru a fi misionari, trebuie să învățăm cum să ne adaptăm viețile, acțiunile și limbajul ca să fim relevanți pentru cei care nu au ajuns să înțeleagă creștinismul. Trebuie să învățăm, așa cum a spus Pavel: „M-am făcut tuturor totul, ca să-i salvez, cu orice preț, pe unii” (1 Corinteni 9:22 NTR).

În acest proces de adaptare trebuie să intre și limbajul nostru. Pavel, în predica din Areopag, face uz de figurile emblematică ale vremii sale (zei și idoli, poeți ai vremii) pentru a-și argumenta credința. El face referire la statuia unui Dumnezeu necunoscut și la poezii lor care ziceau: „... și noi suntem din neamul Lui” (Fapte

17:22-31, NTR) ca să vorbească pe înțelesul celor cărora voia să le transmită mesajul Evangheliei.

În cartea *The Shaping of Things To Come*², autorii Michael Frost și Alan Hirsch folosesc următorul grafic pentru a explica modul în care cei nemântuiți sunt nevoiți să depășească lipsa lor de cunoaștere despre Dumnezeu, ca mai apoi să poată traversa abisul disciplinei pe care toți credincioșii trebuie să-l treacă până la urmă.

Dacă oamenii trec prin diferite stadii, ca cele sugerate de Engel, atunci trebuie să luăm în considerare cum și când propovăduim verbal și nonverbal reperatele Împărăției lui Dumnezeu. Isus Însuși a stăruit să se adreseze copiilor chiar și când ucenicii Săi încercau să-i împrăștie de lângă El. Isus i-a învățat pe ucenici atât verbal, cât și nonverbal că inima omului trebuie să fie ca a unui copil pentru a intra în Împărăția cerurilor.

Când a stat de vorbă cu femeia adulteră de la fântână (Ioan 4:5-29), El n-a început conversația spunându-i de păcatul ei și nici de nevoia ei de a se pocăi. În schimb, El a abordat-o la nivel fizic când i-a zis: „Dă-mi să beau.” În ce privește modul ei de viață, El a abordat-o pomenind faptul că a avut mulți bărbați. Totodată a abordat nevoia ei de a-și găsi împlinirea – de a bea și a nu-i mai fi sete. Abia apoi i-a oferit apa vie. Oferta lui Isus nu a fost un clișeu creștin pe vremea aceea; a fost o ofertă de a-i satisface nevoia pe care o avea în acel moment al vieții ei.

În calitate de creștini, trebuie să fim atenți la ce vorbim. Cuvintele pot proveni uneori dintr-o nevoie a noastră, dar cei cu care ne întâlnim s-ar putea să nu aibă aceeași nevoie. S-ar putea să n-aibă nevoie chiar acum de biserică, dar s-ar putea să aibă nevoie de cineva care să le arate dragostea lui Dumnezeu prin vorbe bune și atitudini sugestive precum faptele și slujirea. Expresia feței și cuvintele pe care le spunem pentru a ne arăta preocuparea față de cineva determină dacă suntem respingători în mândria noastră și abstracți în prelegerea noastră despre biserică sau dacă suntem cu adevărat blânzi și amabili față de semenul nostru care este în nevoie.

A sosit timpul ca cei credincioși să redescopere limbajul de mult uitat al dragostei dintâi. Noi trebuie să ne adresăm celor nemântuiți indiferent unde trăiesc, unde muncesc și unde se află pe scara lui Engel.

L. Alton Garrison, Springfield, Missouri

¹ Scara evanghelizării din perspectiva lui Engel adaptată după James F. Engel și H. Wilbert Norton în *What's Gone Wrong With the Harvest?*, Grand Rapids: Zondervan, 1975.

² Michael Frost și Alan Hirsch, *The Shaping of Things To Come: Innovation and Mission for the 21st-Century Church*, Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, 2004.

CHIAR E NEVOIE SĂ LE ȘTII PE TOATE ÎN PREDICARE?

Trebuie să știi ceva despre mine. Am renunțat la orice speranță de a le ști vreodată pe toate. Așa, ca s-o spun pe șleau! Asta-i de fapt o eliberare, ceva de genul tămăduirii lui Bob în urma ședințelor de terapie morții cu psihiatrul Leo Marvin – o întâmplare pe care Marvin a regretat-o mai târziu când Bob s-a căsătorit cu sora lui. Uneori chiar mă întreb dacă există prea mulți oameni atotștiutori.

Te trezești vreodată încercând să îți pasul cu cei atotștiutori, dacă nu în privința caselor și mașinilor, cel puțin în privința bisericii și a predicării? Îți pare vreodată că a le ști pe toate este doar o altă competiție acerbă?

Dacă ai chemarea

de a predica, te simți vreodată presat să mărești miza senzaționalului în predicare?

Nu sunt

împotriva creativității neconvenționale sau a factorului interesant în predicare – a marketingului de top pentru a stârni interesul celor din comunitate cu calitatea frapantă a seriilor de predici – sau a oricăror tehnici care au legătură cu generația actuală. Esențial este ca predicarea să fie adevărată și clară în ce privește textul, precum și interesantă și relevantă pentru ascultători. Dar iată un adevăr despre cultura de astăzi (în dezvoltare): generația actuală pune preț pe esență și autenticitate mai mult decât pe alte calități pe care le-ai putea pune tu pe tavă.

Am câțiva prieteni care fac parte din generația de azi și care m-au învățat lucrul

acesta în ultimii câțiva ani. Aceștia așteaptă după mine în vârful platourilor când mergem cu bicicletele la munte. Își sacrifică pasiunea pentru viteză pe traseele montane de dragul relației lor cu cineva al cărui singur obiectiv când merge cu bicicleta este să nu facă infarct miocardic. Unul dintre acești prieteni de vreo douăzeci și ceva de ani mi-a creat o pagină de Facebook. Încă nu mă prea descurc cu Facebook-ul. Dar același prieten a intrat în contul meu, pretinzând a fi persoana mea, făcând oarece senzație în locul meu. Prietenii noștri comuni îl cunosc deja ca pseudo-Oss. Acesta e un mod interesant de exprimare a afecțiunii. Dar a funcționat.

Prietenii mei m-au învățat o lecție importantă prin aceste experiențe: pentru generația actuală, esența contează mai mult decât stilul. Oamenii, chiar și aceia care nu sunt deloc atotștiutori,

În ciuda împotrivirii crescânde față de Evanghelie în cultura noastră și chiar în biserică, dă dovadă de o credință chiar mai transparentă și mai profund biblică decât până acum.

contează mai mult pentru ei decât satisfacția personală. Această generație se află în periplitul căutării adevărului transcendent care are încă legătură cu viața reală. Membrii acestei generații urăsc aparențele, dar iubesc realitatea. Ei devin suspicioși când o predică sau o cântare li se pare nefirească, rafinată sau retușată. Chiar și aceia care nu-L cunosc pe Cristos au o profundă apreciere față de creștinii care seamănă tot mai mult cu Cristos, care sunt mai biblici, mai spirituali și mai autentici, asemenea lui Isus. Ei mi-au arătat aceste valori în tranșee, acolo unde contează cu adevărat.

Îndemn de slujire de la Pavel

În fața iminentei sale morți, apostolul Pavel a decis să-i scrie o ultimă epistolă lui Timotei, protejatul său. În 2 Timotei găsim cele din urmă cuvinte (cunoscute) ale lui Pavel către fiul său în credință. Pavel a știut că această epistolă avea să

fie ultima lui șansă de a comunica cu Timotei (compară cu 2 Timotei 4:6-18). Paragraful de la finalul epistolei (4:9-22) este o colecție variată de gânduri și nevoi personale. Paragraful final din cuprinsul epistolei începe cu versetul 1 din capitolul 3 și continuă până la versetul 8 din capitolul 4. Aici citim ultimele cuvinte ale lui Pavel către Timotei la lăsarea cortinei. Dacă ar fi să-i dai un ultim sfat copilului tău, ce i-ai spune?

Îndemnul lui Pavel către Timotei în ce privește viața personală

Pavel i-a explicat mai întâi starea culturii cu care avea să se confrunte Timotei în slujire și în viața de zi cu zi (3:1-9). Spune ce vrei despre postmodernism și despre cultura de astăzi (a ține pasul cu cultura vremii este un lucru bun și necesar) și nu se poate ca Pavel să nu le fi bătut în cuie cu două mii de ani în urmă. Nu există nimic modern sau postmodern în starea omenirii. Cultura de astăzi a apărut când Adam a mâncat din rodul pomului cunoștinței binelui și a răului.

Primul sfat esențial al lui Pavel către Timotei este antidotul

Mulți dintre cei care nu-L urmează pe Cristos te vor respecta pentru trăirea ta frumoasă și pentru sinceritatea ta privind adevărurile propovăduite de Isus.

pentru postmodernism în raport cu viața personală a lui Timotei (3:10-17). Remediul său este ca Timotei să trăiască conform convingerilor sale (3:14-17). Aici se dă examenul întotdeauna, nu-i așa? Viața unui om reflectă convingerile sale.

Un mod de a contracara postmodernismul este de a-ți fundamenta și mai mult viața pe adevărul Scripturii, fiindcă numai Scriptura poate oferi înțelepciunea necesară pentru mântuire și o viață evlavioasă (3:15-17). Pavel l-a îndemnat pe Timotei să-și lase caracterul și stilul de viață modelat de Scriptură, nu de cultura vremii. Acesta este un mod de a răscumpăra cultura. L-a îndemnat totodată să se bucure de viață cu o pasiune biblică. Să considere totul ca fiind mai degrabă un dar de la Dumnezeu și să nu se distrugă pe sine deformând viața până la punctul depravării (3:1-9).

Îndemnul lui Pavel către Timotei privind predicarea sa

Al doilea sfat esențial este remediul lui Pavel pentru postmodernism în raport cu viața de slujire a lui Timotei, mai ales cu slujba predicării. El l-a avertizat pe Timotei că în vremurile din urmă biserica va fi atât de influențată de cultura vremii încât va ajunge să se întoarcă de la adevărul Scripturii și să accepte un mesaj compromis după poftele ascultătorilor (4:3,4). Cei aflați în conducerea unor astfel de biserici vor predica învățături care au ca scop câștigarea popularității printre oameni, nu aprobarea lui Dumnezeu (v.3). Pavel ar susține probabil o biserică ce vrea să fie relevantă pentru cultură și care se raportează bine la oameni atâta timp cât prioritatea acesteia este să fie o biserică pe placul lui Cristos. Dar Pavel n-a vorbit deloc subtil despre biserica ce întoarce spatele învățurii sănătoase.

Remediul postmodernismului în raport cu slujirea este predicarea Cuvântului (4:1,2,5). Pavel a enumerat câteva

caracteristici ale propovăduirii, îndemnându-l pe Timotei să le urmeze. Mai întâi, Timotei se va trezi cândva înaintea lui Dumnezeu și va da socoteală pentru viața pe care a trăit-o (inclusiv pentru învățătura pe care a transmis-o, compară cu versetul 1). În al doilea rând, Pavel l-a instruit pe Timotei să predice Cuvântul fie că este popular sau nu (la momentul „potrivit” sau „nepotrivit”, de la versetul 2 la 3 și 4, NTR). În al treilea rând, Pavel l-a încurajat pe Timotei să propovăduiască învățăturile care îi provoacă pe oameni la trăirea unei vieți autentice cu Cristos (v.2). În cele din urmă, l-a sfătuit pe Timotei să predice Cuvântul „cu toată răbdarea și învățătura” (v.2), rămânând totodată consecvent și treaz în toate lucrurile (v.5).

Îndemnul lui Pavel pentru predicatorul pentecostal din zilele noastre

Cum ar suna un astfel de îndemn astăzi? Poate ceva de genul: „Timotei, lucrează pentru Dumnezeu, nu pentru om. Iubește oamenii, dar ține minte că tu lucrezi pentru Dumnezeu. În ciuda împotrivrării crescânde față de Evanghelie în cultura noastră și chiar în biserică, dă dovadă de o credință chiar mai transparentă și mai profund biblică decât până acum. Propovăduiește Scriptura, explicând cu mare grijă ce spune Biblia despre Isus și despre viață. Mulți dintre cei care nu-L urmează pe Cristos te vor respecta pentru trăirea ta frumoasă și pentru sinceritatea ta privind adevărurile propovăduite de Isus. Chiar dacă nu vor fi niciodată de acord cu ce spune Scriptura, mulți te vor respecta pentru că le propovăduiești cu grijă și acuratețe ceea ce spune Biblia. Fă lucrul acesta cu o răbdare nemăsurată. Păstrează-ți cumpătul, înțelegând că mesajul tău s-ar putea câteodată să nu fie pe placul oamenilor. Însă, indiferent de greutățile prin care treci, nu înceta să

Dacă propovăduiești cu atenție și cu răbdare principiile de viață biblice, puterea lui Dumnezeu îi va călăuzi pe oameni în acest periplu al cunoașterii lui Isus Cristos.

predici, Timotei!

Generația de astăzi l-ar aprecia profund pe Timotei dacă ar urma îndemnul lui Pavel – fie că e interesant, informat, tânăr, bătrân sau de vârstă mijlocie. Atâta timp cât dragostea lui este autentică și propovăduiește Adevărul, predicarea lui va avea efect asupra oamenilor.

Generația actuală se află într-un periplu. Dacă propovăduiești cu atenție și cu răbdare principiile de viață biblice, puterea lui Dumnezeu îi va călăuzi pe oameni în acest periplu al cunoașterii lui Isus Cristos.

Dr. Doug Oss, directorul Centrului de Predicare Expozitivă, profesor de expunere biblică în cadrul Seminarului Teologic al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri

CUM SĂ TE CONDUCI PE TINE ÎNSUȚI: DINĂUNTRU SPRE AFARĂ.

Spune cuvântul *conducere* la o masă rotundă cu lideri spirituali înzestrați și s-ar prea putea ca discuția să se îndrepte imediat spre însărcinarea care le revine liderilor de a-i conduce pe alții. Liderii bisericilor își petrec majoritatea săptămânii conducându-i pe ceilalți. Totuși, în strădaniile noastre de a deveni lideri mai buni, trecem adesea cu vederea cea mai mare provocare cu care ne vom confrunta vreodată în slujba de conducători – noi înșine.¹ Avem tendința să neglijăm propria noastră gestionare fiindcă a ne conduce pe noi înșine este mult mai dificil decât a-i conduce pe alții.²

Rar se întâmplă să treacă o

Totuși, în strădaniile noastre de a deveni lideri mai buni, trecem adesea cu vederea cea mai mare provocare cu care ne vom înfrunta vreodată în slujba de conducători – noi înșine.

săptămână și să nu auzim că un alt lider a fost destituit din funcție. Și punem acest eșec pe seama compromisului sexual, a incorectitudinii financiare, a dorinței de putere sau a conducerii ineficiente. Totuși astfel de eșecuri sunt doar simptomele publice ale unor

¹ Bill Hybels, *Courageous Leadership*, Grand Rapids: Zondervan, 2002, 182.

² Dee Hock, „The Art of Chaordic Leadership”, *Leader to Leader 15*, Winter 2000, 20-26, accesat pe <http://www.pdf.org/leaderbooks/L2L/winter2000/hock.html> în 13 aprilie 2005.

eșecuri personale mai profunde. Dacă cercetăm chestiunea mai amănunțit, de obicei descoperim că liderul și-a neglijat viața personală.

În cartea sa, *Leading From the Inside*

Dacă cercetăm chestiunea mai amănunțit, de obicei descoperim că liderul și-a neglijat viața personală.

Out, Samuel Rima afirmă că: „Modul în care un lider își conduce viața personală are, de altfel, o influență profundă asupra abilității sale de a-și exercita cu eficiență autoritatea publică.”³

Pavel, autor al Noului Testament, a înțeles foarte bine acest concept când a spus: „Îmi disciplinez trupul ca un atlet, antrenându-l să facă ceea ce trebuie. Altfel, mă tem că după ce le-am predicat altora, eu însumi voi fi descalificat” (1 Corinteni 9:27).⁴ Pavel a înțeles că pentru a fi tot ce l-a chemat Dumnezeu să fie trebuie să-și țină viața în stăpânire în permanență.

Importanța propriei conduceri

Liderii trebuie să-și îngrijească și să-și gestioneze viața personală. În cercurile de autoritate, lucrul acesta este numit auto-conducere. Liderii eficienți trebuie să investească mai multă energie

³ Samuel D. Rima, *Leading From the Inside Out: The Art of Self-Leadership*, Grand Rapids: Baker Books, 2000, 27.

⁴ Traducere după versiunea New Living Translation a Bibliei

în dezvoltarea propriilor abilități de conducere decât în orice alte domenii.

Liderii trebuie să-și îngrijească și să-și gestioneze viața personală.

Expertul în conducere, Dee Hock, spune că cărmuirea propriei persoane trebuie să ocupe 50% din timpul unui lider.⁵ Ce s-ar întâmpla dacă liderii bisericilor ar lua în serios recomandarea lui Hock și ar investi o jumătate de săptămână în propria lor cărmuire? Pentru a deveni lideri sănătoși așa cum ne dorește Dumnezeu, trebuie să învățăm cum să ne ținem viața în stăpânire.

Formarea caracterului

Înțelegerea personalității și a darurilor, clarificarea valorilor, identificarea punctelor tari și punctelor slabe, îmbunătățirea abilităților de comunicare și gestionarea eficientă a timpului sunt toate domenii importante în care liderii trebuie să-și canalizeze energia. Cu toate că auto-conducerea are o mulțime de fațete, niciuna dintre ele nu este atât de importantă precum caracterul liderului. Dacă un lider nu are caracter, nu are nimic. Caracterul ne definește pe noi. Numai după ce stabilim cine suntem putem ști cum să creștem. Pentru liderul creștin, caracterul este definitoriu.

Un lider fără un puternic caracter moral va fi distrus.

Dacă un lider nu are caracter, nu are nimic.

Erorile financiare pot fi remediate. Comunicarea proastă poate fi îndreptată. Deciziile de conducere care nu funcționează așa cum a promis liderul pot fi retrase. Dar defectele de caracter pot să distrugă un lider. Restabilirea în urma unui compromis moral și etic este adesea imposibilă. Odată ce liderii își pierd credibilitatea, rareori și-o redobândesc. Oamenii îi vor urma întotdeauna pe liderii care dau dovadă de cel mai înalt nivel de integritate.⁶

Andy Stanley spune clar: „Întotdeauna ne aflăm la

În calitate de lideri, trebuie să decidem cine vrem să fim și apoi să ne aliniem viețile încât să fim exact așa.

distanță de o decizie, un cuvânt și o reacție de a distruge ce am construit în ani de zile.”⁷ O singură decizie compromițătoare poate distruge douăzeci-treizeci de ani de slujire statornică lui Dumnezeu.

Când defectul unui lider iese la iveală, de obicei problema acestuia e lipsa de integritate. Integritatea înseamnă a fi înăuntru ceea ce pretinzi că ești în afară.

Erwin McManus folosește analogia cu pepenele verde pentru a descrie integritatea.⁸ Poate că ai cumpărat cândva

⁵ Hock.

⁶ Hybels, 189.

⁷ Andy Stanley, *The Next Generation Leader: Five Essentials for Those Who Will Shape the Future*, Sisters, One.: Multnomah Publishers, 2003, 119.

⁸ Erwin R. McManus, *Uprising: A Revolution of the Soul*, Nashville, Tenn.: Thomas Nelson Publishers, 2003, 70.

un pepene verde. Când te afli în raionul cu acest produs și îți pepenele în mână, nu vezi decât coaja acestuia. Ciocănești în coajă și dacă fructul sună a gol, îl cumperi. Când mergi la casă, îți cheltui bănuții câștigați cu trudă pe un pepene căruia nu-i vezi decât coaja. Când ajungi acasă și despici coaja, ce te aștepti să găsești în interior? Pepene. Ai avut încredere că pepenele era întreg. Dar dacă tai coaja și descoperi înăuntru o banană? Asta nu s-ar întâmpla niciodată pentru că pepenele este integru. Un pepene verde este întotdeauna pe dinăuntru ceea ce pretinde că este pe dinafară.

Dar tu? Dacă cineva te-ar dezbrăca de învelișul exterior, ce-ar descoperi? Ar găsi înăuntru ceea ce pretinzi că ești în afară? Pepenele verde are un avantaj față de oameni – prin natura sa, pepenele nu poate fi altceva decât pepene. Integritatea nu este o calitate firească a oamenilor, nici măcar a liderilor. Ea trebuie cultivată.

Liderii care obișnuiesc să se autodisciplineze sunt extrem de conștienți de neconcordanțele din viețile lor. În loc să le ignore atunci când par neînsemnate, aceștia aleg să pună de acord ceea ce sunt cu ceea ce cred. Ei înțeleg că viața nu poate

Liderii care obișnuiesc să se autodisciplineze sunt extrem de conștienți de inconsecvențele din viețile lor.

fi divizată în compartimente mărunte. Am fost creați fiind în întregi. Ce suntem în ascuns nu poate fi separat de ceea ce suntem în public.

În calitate de lideri, trebuie să decidem cine vrem să fim și apoi să ne aliniem viețile încât să fim exact așa.⁹ Lucrul acesta nu este ușor de făcut fiindcă vei deveni ceea ce nu vrei să fii în cel mai firesc mod dacă ești lăsat de capul tău. Isus a spus: „Căci oricine vrea să-și salveze viața o va pierde, dar cel ce-și pierde viața de dragul Meu, o va găsi” (Matei 16:25). Liderii care se auto-conduc trebuie să moară față de tendințele firii lor, ca să devină ceea ce îi cheamă Dumnezeu să fie.¹⁰ Dumnezeu ne cheamă să fim lideri din interior spre exterior – lideri caracterizați mai mult de cine sunt în interior decât de cine par a fi în exterior.

Datorită titlurilor și indemnizațiilor pe care liderii bisericilor le primesc adesea, mândria se poate strecura lesne în viața lor. Foarte des mândria este rădăcina păcatului sexual sau a abuzului de putere din viața acestora. Romani 12:3 ne aduce aminte să nu avem despre noi înșine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să avem o gândire cumpătată. În 1 Petru 5:5 suntem avertizați că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har.”

Liderii bisericilor rămân cu picioarele pe pământ și își amintesc cine sunt când practică disciplina spirituală a slujirii. Când liderii se pun pe genunchi ca să slujească sau au prosopul așezat pe braț, își aduc aminte că Isus Și-a arăta noblețea prin slujirea altora. El a devenit mare prin micimea Lui. Micimea și slujirea altora s-ar putea să nu fie niște noțiuni tocmai plăcute pentru lideri, dar Isus S-a simțit în elementul Său trăindu-le.

⁹ Ibid., 81.

¹⁰ Pat Williams și Jim Denny, *The Paradox of Power: A Transforming View of Leadership*, New York: Warner Book, 2002, 98.

Conștientizarea punctelor noastre slabe este un alt mod excelent de a ține mândria la distanță. Mulți lideri nici nu știu sigur care sunt punctele lor tari și slabe. Pentru a-și recunoaște punctele slabe, un lider are nevoie de smerenie și un sentiment de siguranță.¹¹ Liderii care practică stăpânirea de sine sunt gata să-și recunoască punctele slabe. În loc să-și alimenteze orgoliul tăinuindu-și punctele slabe, ei le recunosc și sunt dispuși să-i lase pe cei cu puncte forte complementare să-i ajute să-și gestioneze punctele slabe.

Salvgardarea caracterului

Liderii bisericilor trebuie să fie stăpâni pe ei înșiși fiindcă miza este prea mare. Pentru liderii din lumea afacerilor, valoarea dolarilor atârână în balanță. Pentru liderii bisericilor, viitorul lucrării și eternitatea atârână în balanță. Oricât de trist e să vezi un lider politic sau de afaceri căzând victimă propriei sale neglijențe, prețul este întotdeauna mai mare când cade un lider al bisericii.

Pat Williams, urmaș al lui Cristos și vice-președinte al clubului de baschet Orlando Magic, ne oferă șase principii pentru salvagardarea caracterului.¹² Aceste șase îndrumări ne oferă o grilă utilă pentru liderul bisericii care dorește să se cârmuiască pe sine cu excelență.

1. Fă-ți timp pentru meditație și refacerea constantă a trupului și a sufletului. Mulți lideri ai bisericii mențin un ritm atât de alert în lucrarea lor încât le rămâne prea puțin timp pentru ei înșiși. Isus ne-a lăsat un model de refacere a sufletului: se retrăgea din mulțime în fiecare zi pentru a petrece timp cu Tatăl Său în singurătate. Liderii care învață să fie stăpâni pe ei înșiși își fac timp în mod regulat să se roage, să scrie în jurnal și să citească. O inimă bine-îngrijită este cel mai bun dar pe care-l poate da un lider urmașilor săi.

Pe lângă asta, liderii trebuie să aibă grijă de trupurile lor. Sănătatea fizică precară este un punct slab pentru mulți pastori. Biblia ne provoacă să-L onorăm pe Dumnezeu cu trupurile noastre (1 Corinteni 6:20). O stare bună de sănătate asigură energie și vitalitate în urmarea chemării lui Dumnezeu în mod serios. Mâncarea sănătoasă și exercițiile regulate ar trebui să facă parte din modul de viață zilnic al liderului.

2. Când te confrunți cu o ispită sau cu o alegere etică, gândește-te la exemplul pe care-l dai celorlalți. Gândește-te la toți cei care se uită la tine – copii, prieteni, învățăcei și membrii bisericii. Cum îi va influența decizia ta? Pastorilor le revine darul sacru al autorității morale.¹³ Ne putem pierde autoritatea morală într-o clipă. Când ispita bate la ușa noastră, trebuie să ne punem întrebarea dacă merită să-i rănim pe cei care ne admiră spunând da ispitei.

3. Dă socoteală înaintea unui grup de prieteni de încredere. Lupii singuratici riscă să se epuizeze mult mai tare decât liderii care au o relație ce le asigură ocazii de a da socoteală. Stăpânirea propriei persoane este o sarcină mult prea grea pentru a o face singur. Liderii trebuie să aibă în jurul lor câțiva credincioși cunoscuți și de încredere cărora să le dea socoteală în mod regulat și să le poată răspunde la întrebările neplăcute. Toți ne putem minți atât de des încât să

ajungem în cele din urmă să ne credem minciunile. Prietenii nu pot fi păcăliți atât de ușor.

4. Pune accent pe integritate, nu pe imagine. Liderii care își cultivă viața interioară vor depăși în mod constant situațiile din viață care vor încerca să-i tragă în jos. Dr. Robert Terry, autorul cărții *Reflective Leadership*, notează că „profunda provocare din noi înșine este autenticitatea – a fi noi înșine în relațiile noastre, în lume.”¹⁴

5. Aprofundează-ți credința. Ca urmași ai lui Cristos, credem că Duhul lui Dumnezeu are puterea să producă schimbare spirituală în inimile oamenilor. Dezvoltarea caracterului este o sarcină prea dificilă pentru a o realiza fără implicarea Duhului lui Dumnezeu. Cultivarea relației noastre cu Cristos și a ne păstra pe aceeași undă cu Duhului Lui ne ține dependenți de lucrarea lui Dumnezeu în viața noastră. Cu cât ne cufundăm mai adânc în dragostea lui Dumnezeu, cu atât dragostea noastră pentru semenii devine mai profundă și suntem mai protejați de cel rău.

6. Tratează cu fermitate defectele de caracter și păcatele ascunse și nu te compromite. Toți liderii au câte o latură întunecată. Unii caută să le facă oamenilor pe plac. Alții doresc să-și construiască un renume. Unii lideri au probleme cu mânia sau tendințe de co-dependență. Astfel de probleme vor afecta abilitatea liderului de a conduce. Bill Hybels le adresează liderilor o întrebare: „Cui îi revine responsabilitatea de a rezolva problemele tale interioare astfel încât biserica să nu fie influențată negativ de mizeria ta? Ție.”¹⁵ Liderilor spirituali le revine datoria de a aplană aceste probleme. Bisericile noastre depind de asta.

Concluzie

În ultima pagină a cărții sale, *The Next Generation Leader*, Andy Stanley formulează o întrebare serioasă: „Ce lucru mărunț din viața mea în acest moment are potențialul de a deveni un lucru mare?”¹⁶ Caracterul îndoielnic nu apare de nicăieri. Începe cu un lucru mărunț – atât de mărunț încât adesea nici nu se observă. Până la urmă, lucrul acela mărunț care a trecut cândva neobservat devine o problemă majoră care controlează viața liderului. Ca și în cazul cancerului din trupul uman, cel mai bun moment pentru extirparea caracterului îndoielnic este în faza de „lucru mărunț.”

În înțelepciunea Sa infinită, Dumnezeu a ales să așeze viitorul bisericii în mâinile liderilor. A făcut lucrul acesta având așteptări clare. El dorește ca noi să fim lideri de excepție. El vrea să ne perfecționăm abilitățile de conducere, că comunicăm eficient și să ne gestionăm bine echipa. Dar mai presus de toate acestea, dorința lui Dumnezeu este ca liderii Săi să stăpânească arta auto-conducerii.

Eric D. Rust, pastor principal, Cedar Hills Church (Adunările lui Dumnezeu) din Sandpoint, Idaho.

¹¹ Stanley, 22.

¹² Williams și Denny, 125.

¹³ Stanley, 117.

¹⁴ Williams și Denny, 127.

¹⁵ Hybels, 192.

¹⁶ Stanley, 132.

SĂ ONORĂM PRIORITĂȚILE LUI DUMNEZEU

de Rick Cole

Dumnezeu dorește ca noi creștinii să ducem Evanghelia celor pierduți. El Și-a dat Fiul pentru păcătoși. Acest adevăr schimbă vieți.

E ușor doar să recităm Marea Trimitere. E ușor chiar să și vorbim despre a merge din Ierusalimul nostru în Iudeea, Samaria și până la marginile pământului pentru a propovădui Evanghelia. Dar oare câți pastori înțeleg această misiune ca fiind cheia binecuvântării pe care Dumnezeu dorește să o dea în viețile și bisericile lor? Câți dintre noi credem că a ne duce la cei pierduți din lumea întreagă este ceva ce atrage atenția lui Dumnezeu, îi atinge inima și declanșează grația și binecuvântarea Lui asupra noastră?

Mult prea adesea neglijăm responsabilitatea noastră de a-i susține pe misionari. Am auzit pastori spunând că dacă dăruiesc misionarilor, lucrul acesta le va afecta propriul depozit. Conform acestora, bisericile lor nu vor avea rezerve suficiente, de vreme ce darurile oferite misiunilor ar însemna să ia din fondurile pe care credincioșii le-ar folosi altfel pentru a susține biserica lor și activitățile acesteia.

Experiența mea de pastor în biserica noastră dezvăluie exact contrariul. M-aș teme să nu pun misiunea pe primul loc fiindcă Dumnezeu Și-ar putea retrage îndurarea și binecuvântarea de peste biserica noastră, chiar din viața și slujirea mea. Scriptura îmi amintește că misiunile trebuie să fie cheia umblării în grația lui Dumnezeu.

Gândește-te la următoarea promisiune: „Și Dumnezeu poate să facă să se reverse înspre voi orice har, pentru ca, având întotdeauna în toate destul, să lăsați să se reverse din voi orice faptă bună, așa cum este scris: «A împărțit, a dăruit celor nevoiași; dreptatea lui rămâne pe vecie.» Cel ce asigură sămânța pentru semănător și pâine pentru hrană va asigura și va înmulți și sămânța voastră pentru semănat și va crește roadele dreptății voastre” (2 Corinteni 9:8-10, NTR).

Semănarea sămânței a fost una dintre cele mai eficiente ilustrații pe care Isus le-a oferit în privința evanghelizării lumii întregi. Avem noi suficientă încredere în El încât să facem, prin credință, tot ce putem ca să trimitem lucrători pe câmpul de misiune?

Cuvântul lui Dumnezeu spune că dacă cultivăm generozitatea în inimile noastre și ajutăm la satisfacerea nevoilor lumii, Dumnezeu își va revărsa binecuvântarea și harul Lui în viețile noastre. Cu cât o biserică se jertfește pentru a dăruia mai mult, cu atât Dumnezeu va binecuvânta mai mult rezervele ei.

Nu demult, în timpul unei slujbe, am făcut o strângere pentru un proiect special. I-am îndemnat pe credincioși să dăruiască cu generozitate pentru acoperirea acestei nevoie. Am fost surprins de felul în care Dumnezeu a lucrat printre noi. A fost cea mai mare strângere financiară din istoria bisericii noastre - \$135.000.

Nici n-am tresărit când am scris cecul pentru acel proiect. Știam că Dumnezeu se va îngriji de nevoile noastre. Credincios promisiunilor și caracterului Său veșnic, El ne-a binecuvântat. Bilanțul financiar pe luna respectivă nu arăta nicio scădere a contribuțiilor pentru fondul general al bisericii.

Lucrul acesta s-a întâmplat în repetate rânduri. Ori de câte ori facem ceva după voia lui Dumnezeu, experimentăm harul și binecuvântarea Lui. Noi ne-am consacrat misiunii. Membrii bisericii noastre sunt convinși că susținerea misiunilor este cea mai importantă lucrare pe care o facem.

Dumnezeu vede sacrificiile pe care le facem pentru cei pierduți din lumea aceasta. Proverbe 19:17 ne arată atitudinea pe care o are El față de eforturile noastre: „Cine arată bunăvoință față de sărac îl împrumută pe Domnul, iar El îi va răsplăti binefacerea.” Nu este sărăcie mai mare decât să trăiești fără Evanghelia. Și Dumnezeu nu este mai motivat să ne binecuvânteze ca atunci când suntem sensibili față de această sărăcie.

Am cunoscut binecuvântarea lui Dumnezeu sub toate aspectele. De aceea suntem dedicați prioritizării misiunilor.

Rick Cole, pastor principal al Capital Christian Center din Sacramento, California.

EXISTĂ BISERICĂ DE MĂRIME UNIVERSALĂ?

de George O. Wood

Nu-mi amintesc cine a făcut următoarea afirmație, dar rezonează cu ceea ce cred eu: „Duhul Sfânt la lucru este ca un râu uriaș care-și croiește un nou canal și curge oriîncotro vrea. Câteodată asta ne deranjează, dacă suntem creștini experți în combaterea inundațiilor. Nu ne place felul în care se mișcă Duhul Sfânt. Dimpotrivă, ne place să săpăm noi canalul, să-l betonăm și să spunem: «O vino, Râule a lui Dumnezeu. Am săpat canalul. Curge prin el așa cum vrem noi.»”

O evaluare a bisericilor din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu ne arată că există o varietate de stiluri, guvernări, ore de întâlnire, facilități și metode de comunicare. Noi nu betonăm canalul și pretindem ca Duhul Sfânt să curgă prin el așa cum vrem noi.

Problemele privind schimbările de stil în bisericile locale se nasc atunci când Ierusalim încearcă să devină Antiohia și Antiohia încearcă să devină Ierusalim.

De pildă, în Noul Testament găsim că bisericile se deosebeau una de cealaltă. Mă voi folosi de exemplul bisericilor din Ierusalim și din Antiohia ca de niște lentile prin care să putem privi la noi.

MODELUL BISERICII DIN IERUSALIM

Biserica din Ierusalim reprezintă un model eficient pentru influențarea culturii vremii sale. Astăzi, noi am numi-o biserică pentecostală tradițională, dar vie.

Era experiențială. Membrii ei fondatori au umblat cu Ius. Ei au fost în camera de sus în ziua Cincizecimii. Au

fost botezați cu Duhul Sfânt. Ei au stăruit în învățătura apostolilor, în părtășie, în frângerea pâinii și în rugăciune. În mijlocul lor au avut loc tot felul de minuni de vindecare, protecție și eliberare, dar și prigoniri.

Se înmulțea. Câte biserici de 120 de membri pot asimila 3000 de noi convertiți într-o singură zi? Biserica din Ierusalim a putut, iar membrii acesteia nu s-au plâns că nu mai cunoșteau pe nimeni. Cei 120 au preluat responsabilitatea de a-i uceniciza pe cei 3000. Probabil că au organizat 120 de grupuri de casă, cu câte 25 de membri în fiecare grup. Dar înmulțirea bisericii nu s-a oprit la cei 3120 de membri. Zi de zi, la numărul bisericii se adăugau noi convertiți (Fapte 2:47); apoi 5000 de bărbați odată (Fapte 4:4); în faza aceea, biserica a trecut de la adăugare la multiplicare (Fapte 6:7).

Era totodată exclusivă. Nu folosesc termenul *exclusiv* cu sens peiorativ. Dacă scopul lor era să influențeze cu adevărat cultura în care trăiau, ucenicii trebuiau să respecte limitele culturale. Aceste limite includeau ritualurile cușer și alte tradiții din Lege. De fapt, când a venit la Ierusalim pentru ultima oară, apostolul Pavel a sponsorizat patru bărbați care făcuseră un jurământ de nazireat. Acest jurământ culmina cu aducerea unei jertfe animale (Fapte 21:17-26). Evenimentul acela demonstrează că după 25 de ani de la Cruce și Înviere, membrii bisericii din Ierusalim mai mergeau încă la Templu și participau la toate ritualurile.

Biserica din Ierusalim se vedea ca o împlinire și continuare a iudaismului. Pocăința, credința în Cristos și botezul în apă erau doar noi cerințe pe lângă cele existente deja în relația cu Dumnezeu. Experiența lui Petru în casa lui Corneliu a produs prima fisură în teologia exclusivă din punct de vedere cultural a bisericii din Ierusalim.

MODELUL BISERICII DIN ANTIOHIA

Biserica din Antiohia împărțea aceleași noțiuni de bază ale credinței ca biserica din Ierusalim. Nu erau cu nimic mai puțin călăuziți de Duhul sau mai puțin umpluți de Duhul. Și biserica aceasta era experiențială și se înmulțea, dar felul ei de abordare a culturii era diferit.

Antiohia era un oraș foarte diferit de Ierusalim. Era al treilea cel mai mare oraș din lume după Roma și Alexandria, cu o populație de aproximativ cinci sute de mii de locuitori. În acest oraș cosmopolit, evreii se întâlneau cu neamurile, grecii stăteau cot la cot cu barbarii, iar cultura din vestul Mediteranei se intersecta cu cultura de est a deșertului sirian. Era un oraș al competițiilor sportive unde echipele care concureau cu partizanii în campionatele vremii.

Era totodată un oraș al imoralității amestecate cu religia păgână. Legenda spune că în crângul lui Daphne, Apolo s-a îndrăgostit de Daphne și a urmărit-o, dar nimfa s-a transformat într-un dafn. Marele templu al lui Apolo construit pe locul acela avea o mie de preotese/prostituate care reconstituiau urmărirea lui Apolo prin grădinile și vilele lui Daphne cu ajutorul închinătorilor.

Cultura Antiohiei nu era cu mult mai diferită de cultura populară americană – păgână, multiculturală, amatoare de sporturi și obsedată de sex.

Însă și Antiohia făcea parte din lumea pe care Dumnezeu o iubea mult. Într-un astfel de context, biserica din Antiohia a dobândit caracteristici diferite față de biserica din Ierusalim.

Lideri diferiți

Fapte 11:19-20 ne relatează cum a ajuns Evanghelia în Antiohia. Mai întâi, iudeii din Ierusalim s-au împrăștiat din cauza persecuției și au venit la iudeii din Antiohia. În al doilea rând, unii dintre cei împrăștiați din Ierusalim, nu erau locuitori ai Ierusalimului, ci proveneau din Cipru și Cirena. Acești oameni au început să le propovăduiască grecilor Evanghelia. Când numărul celor care au crezut și s-au întors la Domnul s-a înmulțit, biserica din Ierusalim l-a trimis la ei, în cele din urmă, pe Barnabas.

Alegerea persoanei potrivite care să meargă în Antiohia a fost o decizie importantă și vitală (contează foarte mult pe cine alegi în comitet, spre exemplu). „Când a ajuns el și a văzut harul lui Dumnezeu, s-a bucurat și i-a *încurajat*¹ pe toți să rămână lângă Domnul cu o inimă devotată” (Fapte 11:23, sublinierea autorului).

Barnabas și-a dat seama că avea nevoie de ajutor, așa că s-a „dus la Tars ca să-l caute pe Saul și, când l-a găsit, l-a dus în Antiohia. Astfel, timp de un an întreg, ei s-au adunat cu biserica și *au dat învățatură* la o mare mulțime de oameni. În Antiohia, ucenicii au fost numiți pentru prima oară «creștini»” (Fapte 11:25-28, sublinierea autorului).

Luca ne dezvăluie motivul pentru care Barnabas l-a căutat pe Saul prin cele două verbe folosite pentru a descrie slujirea lor: a încuraja și a da învățatură. Probabil că în propovăduirea lui, Barnabas avea obiceiul mai mult să îndemne și să încurajeze. Dar știa că era nevoie de o abordare mai concretă a credinței pentru a pune bazele ei în viața prospeților convertiți din Antiohia. Așadar, Luca folosește expresia „a da învățatură” abia după sosirea lui Saul. Exemplul lui Barnabas

ne demonstrează faptul că trebuie să căutăm ajutoare care să ni se alăture în lucrare și să completeze lipsurile noastre.

Luca enumeră și alți lideri în Fapte 13:1: „... Simeon, numit și Niger, Lucius din Cirena, Manaen – care fusese crescut împreună cu tetrahrul Irod.”

Barnabas era un lider de legătură între Ierusalim și Antiohia, dar nu era principalul lider din Ierusalim, în timp ce ceilalți patru lideri din Antiohia nu aveau niciun rol în biserica din Ierusalim. Unul dintre ei, Pavel (fostul Saul) era o pacoste pentru majoritatea liderilor bisericii din Ierusalim. Pe scurt, liderii din Antiohia n-ar fi fost bine-primiți ca lideri în biserica din Ierusalim datorită opiniilor culturale diferite privind acceptarea neamurilor în biserică.

Limbi diferite

În biserica din Ierusalim se vorbea ebraica; în Antiohia, greaca. Cei din Ierusalim păzeau ritualul cușer; cei din Antiohia mâncau cheesburger cu șuncă.

Ce reprezintă *limba* în cultura noastră? Ia în considerare următoarele aspecte:

- muzica
- îmbrăcămintea
- timpul dedicat slujbelor
- arhitectura bisericii
- forma de închinare
- forma de guvernare
- tradiția

Modalitatea în care Îl prezinți pe Cristos culturii se schimbă odată cu cultura, dar mesajul veșnic al Evangheliei nu se schimbă niciodată.

Modalitatea în care Îl prezinți pe Cristos culturii se schimbă odată cu cultura, dar mesajul veșnic al Evangheliei nu se schimbă niciodată.

Fapte 2:42 era valabil pentru biserica din Antiohia la fel ca pentru biserica din Ierusalim și trebuie să fie valabil și pentru bisericile noastre. Important este să păstrăm învățătura și experiența apostolică și să fim flexibili în celelalte.

Când Mao Zedong a fost conducătorul Chinei, l-a întemnițat pe Deng Xiaoping numindu-l partizan al capitalismului. După moartea sa, Xiaoping a devenit conducătorul Chinei și a instituit reforme capitaliste care au alimentat renașterea de astăzi a Chinei. Fiind aspru criticat de vechii maoiști, Xiaoping le-a oferit o replică ce a ajuns renumită: „Nu-mi pasă dacă o pisică e neagră sau albă atâta timp cât prinde șoareci.”

Apostolul Pavel avea aceeași abordare în ceea ce privește modul în care propovăduim Evanghelia la diverse culturi: „Față de cei slabi, m-am făcut slab, ca să-i câștig pe cei slabi. M-am făcut tuturor totul, ca să-i salvez, cu orice preț, pe unii” (1 Corinteni 9:22).

În cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, trebuie să fim mai preocupați de rezultate decât de mijloace. Sunt oamenii mântuiți, botezați cu Duhul Sfânt, trăiesc în Duhul și sunt ucenici roditori pentru Cristos? Dacă da, atunci n-ar trebui

¹ În versiunile din limba română expresia a fost tradusă „i-a îndemnat” (n.trd.)

să ne îngrijoreze pastorii și bisericile care s-ar putea să facă lucrurile altfel decât în trecut.

Atitudini diferite

Biserica din Antiohia nu și-a asumat niciodată atitudinea suspicioasă pe care biserica din Ierusalim o avea față de convertirea neamurilor. Am înțelege dacă cei din biserica din Antiohia ar fi zis: „Ce avem noi a face cu biserica din Ierusalim? Niciodată nu ne-a trimis misionari. Primii ucenici au venit în Antiohia mânați de persecuție, nu de bunăvoie. Ba mai mult, aceștia vorbeau doar cu evreii, nu și cu noi. Evreii din diaspora, cei din Cir și Cirena, ne-au propovăduit vestea cea bună a lui Isus. Așa că nu datorăm nimic bisericii din Ierusalim.”

Însă atitudinea lor a fost diferită. Nu le-au purtat pică celor din biserica din Ierusalim pentru că nu le-au trimis misionari și ajutor în mod direct. În schimb, s-au hotărât să trimită misionari în locuri unde nu se vestise Evanghelia și ajutor financiar bisericii din Ierusalim (Fapte 11:30). De asemenea, i-au primit cu bucurie pe profeții (predicatori unși) din biserica din Ierusalim, inclusiv pe Agag. N-au insistat nici ca biserica din Ierusalim să facă lucrurile în felul lor.

Biserica din Antiohia este un adevărat model pentru Adunările lui Dumnezeu. Problemele privind schimbările de stil în bisericile locale se nasc atunci când Ierusalim încearcă să devină Antiohia și Antiohia încearcă să devină Ierusalim. Numai așa se poate ruina o biserică: provocând schimbări majore care (1) sunt bruște, (2) fără învățarea și implicarea membrilor bisericii, (3) lipsite de dragoste și (4) de respect față de specificul spiritual al bisericii.

Biserica din Antiohia nu a adoptat o atitudine condescendentă și superioară față de biserica din Ierusalim, nici nu a întrerupt orice legătură cu ea. Dimpotrivă, a dat dovadă de multă dragoste. Când sfinții din Ierusalim au avut nevoie de ajutor, biserica din Antiohia le-a dăruit cu o inimă plină de generozitate.

Cultura actuală tinde să fie fragmentată și foarte împărțită. Biserica trebuie să permită „cleiului” spiritual să lege oamenii laolaltă, fiindcă ceea ce avem în Cristos este mai mare decât toate diferențele care ne-ar putea despărți.

CONCLUZIE

Trebuie să fim atenți să nu adoptăm atitudini pline de mândrie în felul în care *slujim* biserica. Dacă e să ne mândrim cu ceva, hai să ne mândrim cu Domnul. Trebuie să ne ferim de orice atitudine care spune: „Felul meu de slujire e mai bun decât al tău.” Trebuie să facem loc diverselor chemări din familia Adunărilor lui Dumnezeu.

Pentru ca biserica să se acomodeze schimbărilor are nevoie de flexibilitate. Ține de natura oamenilor umpluți cu Duhul Sfânt să profite de moment și să se cufunde în apele neexplorate, încrezători că Duhul care-i călăuzește, le și poartă de grijă.

Schimbarea este dificilă. Un pasager al unui taxi l-a bătut ușor pe umăr pe șofer ca să-i pună o întrebare. Șoferul a țipat, a pierdut controlul taxiului, mai că s-a ciocnit de un autobuz, a tăiat curba și s-a oprit doar la câțiva centimetri de o fereastră uriașă din sticlă.

Pentru câteva minute, în taxi s-a lăsat tăcere, după care șoferul i-a zis pasagerului:

– Vă rog să nu mai faceți așa ceva niciodată. M-ați băgat în sperieți!

Pasagerul, care era și el îngrozit, și-a cerut iertare și i-a zis:

– Nu mi-am dat seama că o bătaie ușoară pe umăr ar putea să vă sperie în așa măsură!

Șoferul i-a răspuns:

– Îmi pare rău, nu e vina dumneavoastră. Astăzi e prima mea zi de condus taxiul. În ultimii douăzeci și cinci de ani am condus un dric.

Unii oameni se simt amenințați de schimbare. Și noi trebuie să ne simțim amenințați dacă schimbarea ne depărtează de Scriptură, care este ancora noastră. Dar nu trebuie să ne fie teamă de schimbare când urmăm exemplul apostolului Pavel care s-a făcut tuturor totul ca să-i poată câștiga pe unii.

Provocarea noastră este să respectăm diversitatea din cadrul unității noastre. Vom avea parte de unitate dacă vom stăruii în învățătura apostolilor, în părtașie, în frângerea pâinii și în rugăciuni și dacă ne vom primi bine unii pe alții (Fapte 2:42).

Domnului nu I-ar plăcea balcanizarea Adunărilor lui Dumnezeu. Conceptul de *balcanizare* provine dintr-o zonă a lumii – Croația, Serbia, Slovenia, Muntenegru, Macedonia și Kosovo – unde etnia intră în coliziune cu cultura. *Balcanizarea* înseamnă a te fragmenta în unități mai mici și adesea ostile.

Acest termen nu trebuie să se aplice bisericii. Rugăciunea mea este: „Doamne, leagă-ne pe toți împreună cu lanțuri ce nu pot fi rupte.”

Expresia din latină de pe moneda americană este *E Pluribus Unum*, care înseamnă *unul dintre mai mulți*. În cadrul Adunărilor lui Dumnezeu, nu facem bine dacă suntem *pluribus* – fiecare merge pe drumul lui. Nu facem bine nici dacă suntem *unum*. Lui Dumnezeu îi place varietatea. De aceea ne-a făcut pe toți diferiți. Dar atunci când ne adunăm să facem lucrarea Domnului, putem realiza mult mai multe dacă ne vom da mâinile și inimile.

Câteodată oamenii l-au judecat pe Billy Graham fiindcă era inclusiv cu alți credincioși. El le-a răspuns acestora printr-un poem:

„Când el m-a scos din cercul său,/și m-a numit eretic, răzvrătit, demn de disprețuit/dragostea din mine a avut înțelepciunea să învingă/și l-am băgat pe el în cercul meu.”

Domnul să ne ajute să fim suficient de generoși cu harul pe care ni l-a dat Dumnezeu de a accepta mai degrabă oamenii în cercul nostru, nu de a înălța ziduri care să-i țină afară.

Domnul să ne ajute să fim suficient de generoși cu harul pe care ni l-a dat Dumnezeu de a accepta mai degrabă oamenii în cercul nostru, decât a înălța ziduri care să-i țină afară.

George O. Wood, doctor în teologie, director general al Consiliului General al Adunărilor lui Dumnezeu din Springfield, Missouri.

PLANTAREA BISERICILOR GLOCALE

de Bob Roberts, Jr.

N-am descifrat glocalizarea și am început apoi să o aplic. Dimpotrivă, am început să fac treptat cele descrise în acest articol și așa am ajuns să descopăr unele lucruri despre societate, despre Cuvântul lui Dumnezeu și despre mine însumi. Obişnuiam să mă simt prost că nu eram instruit la modul clasic, până când mi-am dat seama că, în general, liderii mișcărilor nu studiau curente ca mai apoi să înceapă să le pună în practică. Acești lideri ajungeau atât de cufundați în activitățile lor încât nici nu realizau la acea vreme că era vorba despre o mișcare. Eu nu sunt implicat într-o anumită mișcare, însă sper că sunt implicat cel puțin în mișcarea globală a lui Isus.

În majoritatea cazurilor, mișcările de plantare a bisericilor se limitează la triburi și națiuni. Singura rămasă pe dinafară este mișcarea globală de plantare a bisericilor. O mișcare glocală – în care factorul local se combină cu factorul global.

Factorul glocal are legătură cu Isus, nu cu mișcările sau cu plantarea de biserici

Să dăm uitării plantarea bisericilor. Pavel și ceilalți n-au avut o strategie de plantare a bisericilor pentru Ierusalim, Antiohia sau orice altă localitate pe unde mergeau. M-am uitat, am cercetat și am văzut aceeași absență a strategiei și în alte părți ale lumii unde se întâmplă lucruri minunate. Apostolii nu au inventat un plan și apoi au plantat biserici pentru a ajunge

la inima oamenilor pierduți. Au făcut tocmai contrariul. Fiind preocupați doar de Isus Cristos, El i-a schimbat, iar ei la rândul lor au răscolit lumea (Fapte 17:6). Când oamenii ajungeau umpluți de Isus, începeau să planteze biserici.

Creșterea Bisericii Primare a fost posibilă datorită faptului că urmașii lui Isus împlineau Evanghelia, nu pur și simplu din cauza vreunei reacții sau strategii de evanghelizare pe care le-ar fi avut. Primii creștini au dat naștere bisericii prin evanghelizare, iar astfel de biserici vor fi întotdeauna evanghelice. Astăzi noi întemeiem biserici ca prin intermediul lor să ajungem la cei pierduți, ceea ce e tocmai reversul celor întâmplate în Biserica Primară. În societatea modernă, avem suficiență tehnologie să punem bazele unei biserici fără Dumnezeu, dar este această biserică durabilă și transformatoare?

Alternativa creșterii bisericii este astăzi contemporaneizarea ei, ceea ce presupune accesul la un segment de oameni pe care îi convingem să vină la biserică. Dar asta nu înseamnă neapărat că facem din ei și ucenici. În calitate de lideri, trebuie să ne punem întrebarea: „Cum influențăm oamenii? Facem noi ucenici care să influențeze în continuare următoarea generație? Sau facem ucenici doar de o generație?”

Bărbații dintr-o zonă izolată a lumii unde nu există nicio mișcare de plantarea a bisericilor nu-L acceptă pe Cristos, ca apoi, dimineața următoare să spună: „Vom începe o mișcare de plantare a bisericii.” Nu; pe ei îi schimbă Evanghelia. Așa că a doua zi când se trezesc, încep să propovăduiască Evanghelia, iar oamenii răspund. Aceștia se adună și curând se naște o biserică, apoi mai multe biserici și pe urmă o mișcare. Isus trebuie să fie mesajul, succesul și strategia. El nu-și împarte slava cu nimeni.

Factorul global are legătură cu contextul Evangheliei Împărăției, nu a Evangheliei mântuirii

În primii mei ani de slujbă pastorală, am crezut că dacă aş putea să aduc oameni în biserică, iar aceștia s-ar converti, într-un fel am putea schimba lumea. Fals! Am descoperit că putem forma biserici numeroase, însă nu putem face ucenici, ce să mai vedem vreo valoare mântuitoare la bisericile noastre. Oamenii memorează versete, înfruntă majoritatea provocărilor spirituale și tot nu au o credință virală. Avem nevoie disperată de măsuri noi pe lângă botez. Asta nu înseamnă că nu trebuie să dăm importanță botezului, însă nu trebuie să ne limităm la botez; dimpotrivă trebuie să ținem cont de mai mulți factori și să așteptăm mai mult până să stabilim dacă o persoană crește sau nu crește în credință.

Iată în ce constă diferența! Dacă mă concentrez pe mântuire, obțin un convertit. Dacă mă concentrez pe Împărăție, obțin tot un convertit; însă mai mult decât un convertit, obțin un ucenic. Trebuie să ne punem întrebarea: „Care este rostul convertirii? Acela de a ajunge în cer sau transformarea radicală care determină împăcarea tuturor lucrurilor?” Răspunsul este evident: ambele.

Imaginea ucenicului o regăsim în Predica de pe Munte. Mesajul nostru este cel pe care l-a propovăduit Ioan Botezătorul, Isus și apostolii: „Pocățiți-vă, căci Împărăția lui Dumnezeu (a cerurilor) este aproape.”

La NorthWood avem un principiu: „Împărăție înăuntru; Împărăție afară.” Principiul acesta are la bază premisa conform căreia Împărăția, care intră în noi, trebuie să se reverse în afară. Este o revărsare divină. Când Împărăția este în noi, revărsarea este cuprinzătoare și consecventă – nu condusă de emoții, participare sau strategie, ci de Duhul lui Dumnezeu care ne leagă pe noi ca mesageri ai împăcării de cei care au nevoie de răscumpărare.

Are sămânța Evangheliei Împărăției puterea să transforme un om? Categorie! Are sămânța Evangheliei Împărăției puterea să transforme un oraș? Categorie! Istoria și mărturiile ne dovedesc asta. Însă, iată care e problema: Urmărim noi ca oamenii să fie mântuiți pentru o religie sau să fie transformați prin Duhul și să răscolească lumea până la urmă?

Așadar, contextul trebuie să fie Împărăția și, conform celor spuse de Ioan Botezătorul, Isus și Pavel, oamenii intră în această Împărăție prin pocăință autentică.

Factorul global are legătură cu ucenicul, nu cu predicatorul

Dacă vrem o mișcare de plantare a bisericii, asta se va întâmpla doar când întreg Trupul lui Cristos se va ridica să propovăduiască, nu numai predicatorii și misionarii. Dacă ne vom concentra doar pe instruirea clasică a predicatorilor, niciodată nu vom avea suficienți oameni care să faciliteze mișcarea. Într-o țară există o vorbă care li se spune la toți proaspeții convertiți: „Fiecare ucenic este un plantator de biserici.” Și de ce nu? Mișcările nu pot fi controlate; așa știm că avem parte de una. Niciodată nu vom scăpa de sub control până nu are toată lumea șansa să se implice.

Am întâlnit odată un bărbat dintr-o altă țară care are o perspectivă occidentală în ce privește biserica. El mi-a povestit despre o lucrare în care un lider de afaceri local i-a condus pe câțiva angajați la credința în Cristos. Acesta a început un studiu biblic cu angajații, iar numărul participanților a depășit o sută. Bărbatul care îmi povestea întâmplarea avea sentimentul că omul de afaceri avea nevoie de un slujitor care să se ocupe de grup, deoarece conducerea grupului depășea probabil atribuțiile omului de afaceri.

I-am spus: „Nu. Tocmai s-a întâmplat ceva minunat acolo; un laic a început o biserică. Pune-l să învețe pe un altul din grup să facă ce a făcut el. Când grupul va crește la număr, dă-i acestui nou învățăcel alți câțiva oameni cu care să facă biserici din acel grup mare.”

Bapțiștii și metodiștii s-au înmulțit rapid în occident fiindcă i-au pus și pe mireni și pe diaconi să predice și să conducă fiindcă nu erau suficienți predicatori. Adunările lui Dumnezeu continuă să se înmulțească fiindcă Duhul lui Dumnezeu vorbește prin fiecare, nu numai prin predicatori.

Adunările lui Dumnezeu continuă să se înmulțească fiindcă Duhul lui Dumnezeu vorbește prin fiecare, nu numai prin predicatori.

Factorul glocal are legătură cu societatea, nu cu biserica

Când Evanghelia Împărăției intră în mișcare, o face molipsind nu doar biserica și creștinii, ci întreaga societate. Promisiunea primită de Avraam viza o națiune și toate națiunile sunt constituite din societăți împărțite pe domenii. Aceste domenii pot fi 4 sau 14 la număr, în funcție de sursele din care vă informați.

Fiindcă sunt pastor și lucrez cu voluntari, fac apel la organigrama resurselor umane ca să stabilesc domeniile pe care le folosim. Când oamenii merg la resurse umane pentru ajutor, aceștia sunt sfătuiți pe mai multe domenii: agricultură, administrație, comunicații, educație, sănătate, știință/tehnologie, economie și divertisment/artă (vezi modelul de slujire 360 din bara laterală).

Noi nu considerăm religia un domeniu. Dimpotrivă credința este prezentă în fiecare domeniu la fel ca uceniciei. Noi, din nou, am inversat lucrurile. Întemeiem biserici și nădăjduim ca ele să angreneze societatea. În mod normal, noi ar trebui să angrenăm societatea prin ucenici în fiecare domeniu, iar biserica se va forma pe margine, revenind în cele din urmă înapoi la centru (tratez subiectul acesta în cartea mea, *Glocalization*).

Când religia devine un domeniu, nu face decât să concureze cu alte domenii din societate. Astfel, ucenicia devine un eveniment/o activitate de duminică. Când credința este prezentă în fiecare domeniu, există posibilitatea ca mișcarea sau înmulțirea să devină virală. Credința poate fi comprimată și împiedicată să crească numai atunci când e fragmentată pe domenii. Predicatorii și liderii religioși nu controlează credința, dar îi echipează pe credincioși ca să împlinescă Evanghelia. Lucrarea de căpătâi a unui om este slujba lui, nu activitățile de duminică de la biserică. În Efeseni 4 scrie că treaba pastorului este să învețe și să facă un erou din ucenic. Noi iar facem lucrurile pe dos. Dăm mai multă importanță predicatorilor și predicilor decât facerii de ucenici.

Întemeiem biserici, iar ele se înmulțesc. Din nefericire însă, ele nu provoacă schimbări substanțiale în comunitățile lor.

Întemeiem biserici, iar ele se înmulțesc. Din nefericire însă, ele nu provoacă schimbări substanțiale în comunitățile lor.

În urmă cu câțiva ani am fost abordat de câțiva bărbați. Ei voiau să întemeieze 1000 de mega-biserici de 2000 de persoane sau mai mulți în cele mai mari 50 de orașe din Statele Unite. Ei credeau că dacă puteau să facă asta, orașele acelea ar putea fi transformate. Le-am spus că lucrul acesta n-avea să funcționeze. În urmă cu aproximativ zece ani erau doar 300 de mega-biserici în Statele Unite. Astăzi sunt peste 1300 de astfel de biserici, dar numeric vorbind, sunt mai puțini oameni în ele decât erau cu zece ani în urmă. Dacă e să ținem cont de statistici, lucrurile stau chiar mai rău. Câteodată mă întreb dacă aceste mega-biserici (iar eu păstoresc una) nu

sunt cumva niște mega-paraziți în Trupul lui Cristos. Mega-bisericile au tendința de a transforma urmașii lui Cristos în niște consumatori de bunuri și servicii religioase. Inventăm în mod constat noi metode de a ne mări bisericile, când cele din Statele Unite în general scad tot mai mult la număr. Singurul lucru pe care îl putem face e să plantăm biserici. Întrebare este: Cum vom planta? Și ce vom planta? La asta se rezumă plantarea de biserici glocale.

Inventăm în mod constat noi metode de a ne mări bisericile, când cele din Statele Unite în general scad tot mai mult la număr.

Biserica glocală cârmuită de biserica locală, nu de instituție

Este bine, potrivit și vital ca organizațiile, instituțiile și denomițiile să vină cu strategii de plantare a bisericilor și de misiune. Totuși, hai să păstrăm incubatorul în sânul bisericii. Toate mișcările sunt organice; nu există înseminare artificială pentru mișcările de plantare a bisericilor. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să promovăm bisericile care plantează alte biserici.

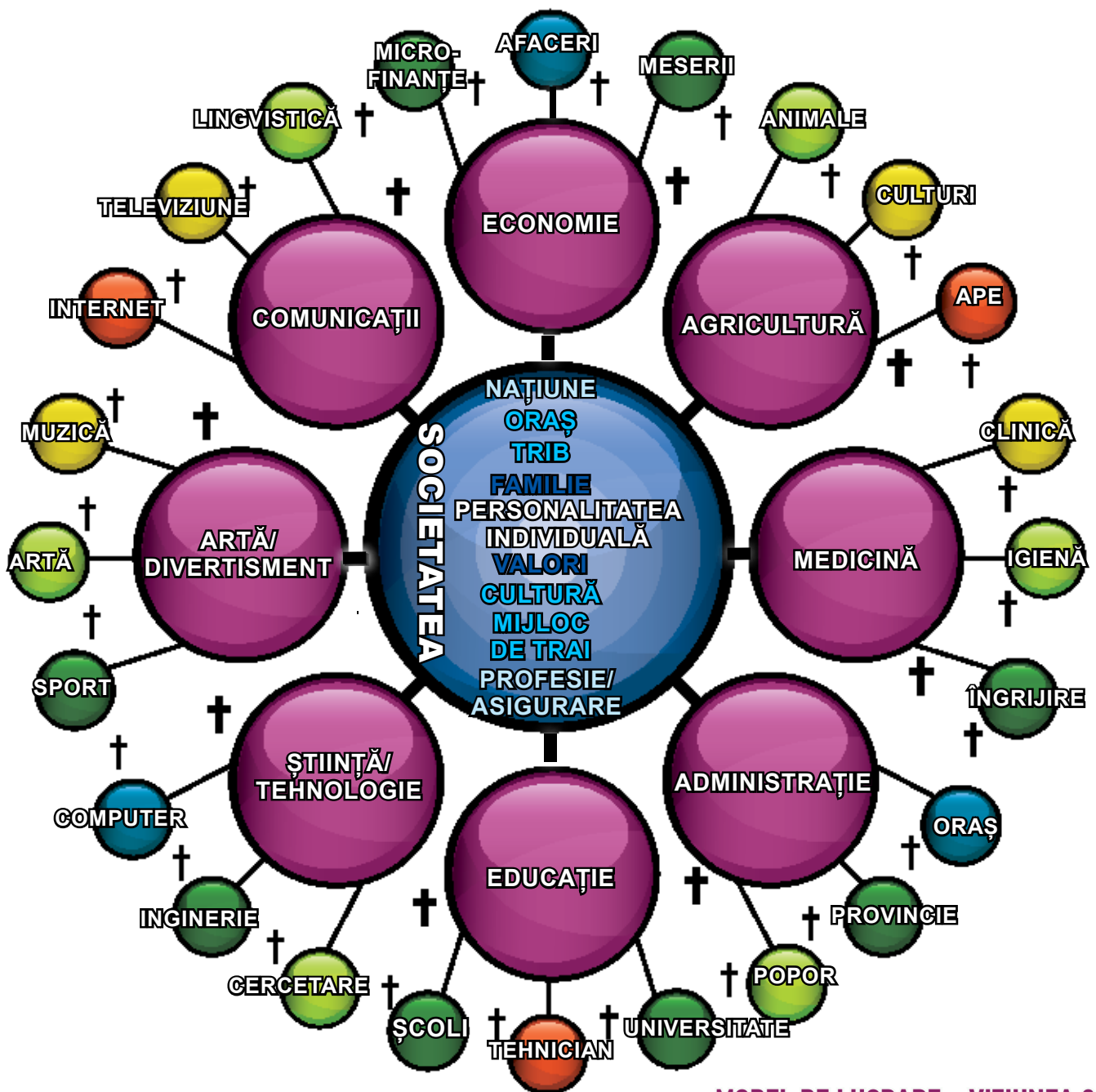
Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să promovăm bisericile care plantează alte biserici.

În rețeaua mea Glocal.net am descoperit că doar 30% dintre bisericile noastre reproduc biserici. Multe biserici vorbesc despre reproducerea bisericilor și vor să facă parte dintr-o rețea care reproduce biserici, dar ele nu vor să sufere durerile nașterii. Din cauza aceasta, noi ne-am restructurat rețeaua. Ca să rămâi în rețea, trebuie să plantezi, dacă nu, ești smuls din NorthWood. Rata de reproducere a crescut spectaculos.

Multe biserici vorbesc despre reproducerea bisericilor și vor să facă parte dintr-o rețea care reproduce biserici, dar ele nu vor să sufere durerile nașterii.

Când stabilești ce vrei să fie ADN-ul tău, multă baftă! Când îți determini ADN-ul prin reproducere, atunci acela e al tău. De aceea avem plantatori care vin și rămân la noi în biserică. Și asta se întâmplă fiindcă înmulțirea e scrisă în ADN-ul nostru și noi vrem ca plantatorii să prindă ideea.

Pastorii trebuie să înceteze să se considere doar pastorii unei congregații care influențează comunitatea în care trăiesc. Dimpotrivă, e necesar să se considere niște misionari care au o bază de unde slujesc comunității în care sădesc Evanghelia.

MODEL DE LUCRARE – VIZIUNEA 360

Toate bisericile trebuie să se considere niște centre de plantare a bisericilor. Pastorii trebuie să înceteze să se considere doar pastorii unei congregații care influențează comunitatea în care trăiesc. Dimpotrivă, e necesar să se considere niște misionari care au o bază de unde slujesc comunității lor în care sădesc Evanghelia.

Toate bisericile trebuie să se considere niște centre de plantare a bisericilor.

Avantajele unei biserici care plantează sunt nenumărate. Tinerii plantatori te păstrează relevant. Slujirea ta nu se

rezumă la o biserică. Devii relevant pe termen lung fiindcă plantatori cu 20 de ani mai tineri decât tine te sună întruna. Lucrarea pe care o faci nu se termină odată cu tine, fiindcă tinerii plantatori vin în urma ta.

Standardul care ar trebuie să-l preocupe pe un pastor este numărul bisericilor care iau naștere pe parcursul unui an din propria biserică. Plantarea de noi biserici ar trebui să fie o activitate la fel de naturală precum dărnicia și botezul. Inima unui pastor pentru lucrarea Împărăției nu este reflectată prin ceea ce spune sau predică despre plantarea de biserici, ci mai degrabă prin numărul de noi biserici pe care le întemeiază.

Cel mai mare obstacol în calea plantării bisericilor la noi în Statele Unite nu sunt oamenii pierduți; acestora nu

le pasă. Nici membrii bisericii; ei sunt dornici să întemeieze noi biserici și sunt mândri când o fac. Cel mai mare obstacol este un pastor care se teme că cineva deschide o biserică prea aproape de a lui.

Standardul care ar trebuie să-l preocupe pe un pastor este numărul bisericilor care iau naștere pe parcursul unui an din propria biserică.

Factorul global are legătură cu întreaga lume, nu doar cu sfera mea restrânsă

Biserica din Antiohia i-a trimis pe Pavel și Barnaba ca misionari. O biserică misionară trimite misionari. Când punem bazele unei biserici, n-o facem doar pentru suburbia unui oraș, ci pentru lumea întreagă. Întemeiem biserici pentru lume cu sedii în Dallas, Portland, Chicago, Atlanta și alte locuri.

Deoarece facem apel la ucenici, nu doar la predicatori, avem forță de muncă uriașă. Pe lângă asta, implicăm societatea, nu doar biserica. Lucrul acesta oferă tuturor șansa de a implica întreaga lume. În consecință, bisericile răsăr în cele mai neobișnuite locuri.

Vechile hotare ale țării noastre și a celor străine, cele naționale și internaționale, dispar. Criza economică cu care ne confruntăm astăzi este începutul egalizării economiilor din restul lumii cu economia Americii. Cine ar fi prezis acum 25 de ani că îi vom datora Chinei 500 de miliarde de dolari? Acum suntem legați.

Sunt convins că în următorii zece ani fiecare om de pe planetă va fi auzit mesajul Evangheliei. De ce? Fiindcă suntem conectați ca niciodată înainte prin intermediul Internetului și mijloacelor de transport aeriene. Provocarea nu va fi să facem de cunoscut mesajul Evangheliei, ci să nu lăsăm mesajul să se piardă. Dacă oamenii fără Duhul Sfânt se pot conecta cu alții pe Facebook și pot să distribuie Coca-Cola în cele patru colțuri ale pământului, atunci numai gândește-te ce poate face Duhul Sfânt?

Sunt convins că Marea Trimitere va fi îndeplinită mai mult prin faptul că ne conectăm la ceea ce Dumnezeu face deja la nivel mondial decât inițiind ceea ce am vrea noi să facă El. Mă uitam pe o hartă a lumii și făceam legătura, însă nu doar între Dallas și restul lumii, ci între alte părți ale lumii și Dallas. Legătura seamănă cu un fel de rețea. Asta numea Chuck Van Engen misiune policentrică - fără început și fără sfârșit. Mergem toți dintr-o parte în alta și propovăduim Evanghelia.

În America nu avem mișcări de plantare a bisericilor. Deși sunt câțiva care pretind că avem, eu nu sunt de aceeași părere. În opinia mea, trebuie să ieși din Statele Unite ca să vezi asemenea mișcări. Până să existe o mișcare nestăpânită și neîntreruptă de plantare a bisericii acolo unde aceste biserici transformă comunitățile, noi s-ar putea să mai facem câteva studii biblice sau adunări numeroase, dar nicio mișcare a lui Isus. Când vom avea o mișcare de plantare a bisericii, aceasta va veni probabil din afara Statelor Unite. Ne vom alătura mișcării începute de altcineva și vom realiza, smeriți, că nu cunoaștem toate lucrurile.

De aceea, vorbitorii de la NorthWood sunt în general de peste ocean. Învățăm mai multe de la pastorii din Est decât de la cei de aici. Va fi o nouă zi, o nouă colaborare. Biserica se apropie de vârsta majoratului. Nimeni nu va fi un expert. Nu putem spera decât să fim ucenici experți.

Bob Roberts Jr. este pastor principal și fondator al Bisericii NorthWood din Keller, Texas. Este autorul cărții *Transformation, Globalization, The Multiplying Church*, iar cel mai recent volum al său este *RealTime Connections – How To Use Your Job and What You Have to Change the World* (primăvara anului 2009).

O PRIVELISTE A GLORIEI

» JONI EARECKSON TADA ȘI LARRY LIBBY

Meditații zilnice

După mai bine de 50 de ani de cvadruplegie și dureri cronice în fiecare zi, Joni a învățat cum să Îl glorifice pe Dumnezeu în cele mai dure situații. Înțelepciunea ei zilnică te va ajuta să descoperi cum să arăți gloria lui Dumnezeu, cum să spui „nu” plângerilor și „da” lui Dumnezeu, în timp ce mergi pe cele mai dificile drumuri. Vei găsi multă mângâiere și încurajare uitându-te la Cel Care tânjește să te îndrume și să te învețe cu credințioșie.

392 p. • 11.5 x 17 cm • 35 lei

CINCI OBICEIURI ALE UNUI SLUJITOR CARE PUNE PREȚ PE RELAȚIONARE ÎN CADRUL ÎMPĂRĂȚIEI

de Justin Lathrop

Toți avem obiceiuri. De unele suntem mândri, de altele nu. Un comportament repetat dă naștere unui obicei. Acesta nu apare după o experiență singulară, ci indică o serie sau un tipar de experiențe care consolidează o anumită idee, acțiune sau reacție. Obiceiurile pot fi pozitive sau negative, niciodată ambele.

Într-un fel, obiceiurile sunt cele care ne definesc. Poate că avem obiceiul de a fi mereu punctuali. Poate că părem a avea obiceiul de a lucra mereu la același proiect fără să facem vreodată vreun progres semnificativ. Indiferent ce obiceiuri avem, ele influențează în mare măsură modul în care ne percep oamenii și șansa noastră de a fi buni ispravnici ai timpului și resurselor pe care ni le-a încredințat Dumnezeu pentru a clădi Împărăția Lui.

Obiceiurile sunt cele care ne definesc.

Petrecând timp cu lideri deosebit de competenți implicați în slujirea bisericii, am constatat un lucru: succesul este rareori întâmplător. De fapt, ai putea spune că lucrurile care determină succesul sunt rezultatul direct al cultivării obiceiurilor bune și al evitării celor rele.

Oamenii se întreabă adesea ce anume contribuie la succes când vine vorba despre slujirea bisericii. Cred că formarea obiceiurilor bune garantează că prioritățile noastre sunt în ordinea corectă și că ne concentrăm pe obiectivul corect. În calitate de slujitor devotat relaționării în cadrul Împărăției, am convingerea că există cinci lucruri în jurul cărora am face bine să ne formăm obiceiurile. Lista aceasta nu este exhaustivă. Ea poate fi modificată pe măsură ce trece timpul și

dobândești noi experiențe. Viața este dinamică, prin urmare este normal să creștem și să ne maturizăm pe parcursul ei.

Un lucru însă rămâne neschimbat: cultivarea relațiilor în Împărăție n-a împiedicat niciodată pe nimeni, n-a făcut rău nimănui și n-a oprit lucrarea lui Dumnezeu în și prin oamenii Săi. Dimpotrivă. Cu cât rețeaua de relații este mai întinsă, Dumnezeu are mai multe oportunități de a spori lucrarea pe care o faci deja.

Propuneți să-ți însușiți aceste obiceiuri ca să sporești eficiența eforturilor tale de zidire a Împărăției.

OBICEIUL NR. 1: PUNE PREȚ PE RELAȚII

E ușor să-ți ocupi timpul cu sarcini și proiecte. Întotdeauna se vor ivi ocazii să-ți umpli programul cu lucruri pe care să le bifezi în cele din urmă pe lista de sarcini. Ziua fiecăruia dintre noi e constituită din 24 de ore care ne parvin în suplimente de câte 60 de minute. Cum ne folosim timpul determină felul nostru de viață și moștenirea pe care o lăsăm în urma noastră.

Orice slujitor al bisericii, indiferent de cât timp e implicat în lucrare, înțelege de ce apostolul Pavel a vorbit despre noțiuni precum răbdarea și stăruință. Fără angajamentul de a răbda, probabil că nimeni n-ar rezista. Într-un fel, trebuie să ne limităm sarcinile și să lăsăm loc pentru cultivarea relațiilor.

Rețeaua Împărăției are legătură cu oamenii. Trimite mesaje scrise de mână, sună la telefon și parcurge distanțe dacă trebuie pentru a te întâlni cu cineva și a lua masa cu el. Când ne facem timp unii pentru alții, avem ocazia să

Rețeaua Împărăției are legătură cu oamenii.

influențăm și să fim influențați. Lucrul acesta nu cere mult, însă cere timp.

OBICEIUL NR.2: PUNE PREȚ PE LIDERII TINERI

Viața se scurge mai repede decât ne place să recunoaștem. De multă vreme nu mai sunt tipul cel tânăr din sală. De aceea mi-am impus să mă înconjur cu lideri tineri ca să fiu sigur că păstrez legătura cu felul lor de a privi lucrurile. Perspectiva, alegerile și valorile lor pot fi diferite de ale mele, dar n-ar trebui să-i desconsider imediat din pricina vârstei sau nivelului lor de experiență.

Este important să evaluăm relațiile pe care le cultivăm din când în când. Ar trebui să ne asigurăm că există un echilibru între cei mai în vârstă decât noi, cei de o vârstă cu noi și cei mai tineri decât noi.

OBICEIUL NR.3: PUNE PREȚ PE COLABORARE

Nu trebuie să confundăm niciodată rețeaua Împărăției cu agenda noastră personală. Relaționarea nu funcționează decât atunci când îi abordezi pe alții cu sinceritate și integritate. Nu trebuie să vedem în alții punți către succesul nostru, ci oameni cu care Dumnezeu a îngăduit să ne intersectăm dintr-un anumit motiv, pentru un scop și la un moment dat.

Nu trebuie să confundăm niciodată rețeaua Împărăției cu agenda noastră personală.

Colaborarea se întâmplă cel mai probabil atunci când găsim un limbaj comun cu cineva. Cultura și instruirea noastră teologică ne determină în mod constant să deconstruim lumea din jurul nostru. Dacă lucrul acesta este avantajos într-un context academic, poate deveni un obicei distructiv care ne răpește abilitatea de a vedea darul pe care Dumnezeu ni l-a dat în oamenii cu care ne intersectăm.

OBICEIUL NR.4: PUNE PREȚ PE REZULTATE

Oamenii se adună laolaltă când urmăresc împreună același scop. A avea o mentalitate a Împărăției presupune a renunța cu orice preț la orice sentiment de posesiune teritorială asupra bisericii, lucrării parabisericești și a altor inițiative. Dumnezeu nu-i consideră pe copiii Săi diverse asociații scutite de taxe și impozite. În schimb îi consideră o singură forță care lucrează împreună pentru aducerea Împărăției lui Dumnezeu pe pământ până la revenirea lui Cristos.

Noi putem progresa doar când lucrăm împreună. Trebuie să existe un sentiment al egalității în relațiile noastre unii cu alții. Trebuie să fim dispuși să preluăm conducerea uneori, iar alteori să ne supunem. Trebuie să ne asigurăm că-i înțelegem pe ceilalți înainte să le pretindem să ne înțeleagă ei pe noi.

OBICEIUL NR.5: PUNE PREȚ PE ÎNȚELEPCIUNEA ALTORA

Cunoașterea este ieftină. Era informației este condusă de Web. Lumea n-a avut niciodată mai mult acces la informație decât are acum.

Există, totuși, o diferență între cunoaștere și înțelepciune. Înțelepciunea provine din experiență și n-o putem dobândi decât în timp. Înțelepciunea este costisitoare, de aceea este atât de valoroasă.

Un slujitor bun care pune preț pe relaționare în cadrul Împărăției știe cum să pună întrebări și să acorde importanță sfaturilor celor care au reușit. Tehnologia a deschis larg ușile activităților participative online cu oameni din tot cuprinsul lumii. Ce oportunitate incredibilă de a ne expune unui grup și mai divers de lideri!

Ceea ce leagă toate aceste obiceiuri este preocuparea pentru a interacționa cu oameni reali. Oricât de mult mi-ar plăcea tehnologia de care mă folosesc în munca mea (și ca să fiu sincer, atunci când mă relaxez), ea nu înlocuiește interacțiunea umană. Tehnologia ne permite să rămânem conectați între întâlnirile noastre, dar n-ar trebui să fie un substitut pentru ele.

Relaționarea în cadrul Împărăției nu este ceva ce produce avantaje imediate. Ca orice alt lucru pe care-l inițiem, relaționarea presupune debarasarea de vechile obiceiuri și formarea altora noi. Dacă te angajezi să-ți regândești programul, vei găsi timp să cultivi relații.

Tehnologia ne permite să rămânem conectați între întâlnirile noastre, dar n-ar trebui să fie un substitut pentru ele.

Angajează-te să folosești acest timp pentru a interacționa cu ceilalți fie la telefon, fie în persoană, fie prin video chat. Fă-ți timp să observi expresiile lor sau să privești strălucirea din ochii lor mai mult decât să le auzi vocea. Vei constata că deși slujba de conducător presupune singurătate uneori, tu nu ești niciodată singur.

Avantajele formării noilor obiceiuri în ce privește relaționarea în cadrul Împărăției ne încurajează potențialul în lucrare fie în cadrul bisericii pe care o slujim, fie în afara ei. Practicarea acestor obiceiuri s-ar putea să nu ne aducă faimă, bogăție sau succes după standardele lumii. Totuși îi va da ocazia lui Dumnezeu de a ne modela prin alți oameni.

Isus ar fi putut emite un decret ceresc. Ar fi putut soma îngerii din ceruri să declare că El era Mântuitorul lumii. Însă, El a ales să lucreze prin doisprezece oameni în care S-a investit în timpul lucrării Sale pe pământ. Poate că și noi ar trebui să luăm în considerare cultivarea unor astfel de obiceiuri în slujirea noastră.

Justin Lathrop, pastor executiv pe dezvoltare strategică, The Oaks Fellowship din Red Oaks, Texas.

CUM ÎMI DAU SEAMA CĂ SUNT PRINS ÎN MREJELE DUȘMANULUI „NU POT!”

Uneori, un lider poate fi ultimul care-și dă seama că mintea lui se află în stăpânirea lui „nu pot”. Lucrând alături de o mulțime de pastori și lideri, mulți dintre ei foarte frustrați, am observat următoarele caracteristici care încep să le schilodească creativitatea și speranța.

CINCI SEMNE CARE POT INDICA CĂ EȘTI SUB INFLUENȚA DUȘMANULUI „NU POT”:

1. Când întâmpini ideile noi cu un spirit dezaprobat.

Liderii frustrați reacționează adesea la sugestiile cu opinii negative în primă fază. Chiar dacă mai târziu aleg să ia acea sugestie în considerare, prima lor reacție negativă dezvoltă mai degrabă îndoelile pe care le au decât speranța lor.

2. Când suspectezi succesul altora.

Liderii frustrați pot începe să creadă că succesul celorlalți scoate în evidență propriile lor eșecuri. Adică un câștigător te face să pari un ratat. Prin urmare, un lider, când are astfel de sentimente, se descarcă pe cei care reușesc, criticându-le succesul și probabil acuzându-i de compromiterea valorilor fundamentale sau de „înșelăciune” în vreun fel sau altul.

3. Când ai încercat totul, dar n-a mers nimic.

Câteodată mai vorbesc cu lideri care insistă că au încercat totul. În realitate, în majoritatea cazurilor, nici măcar n-au resursele necesare pentru a fi încercat totul, dar dezgustul față de eșecurile lor îi face să respingă orice idee sau să-și imagineze că au încercat lucruri pe care de fapt nu le-au încercat niciodată.

4. Când te-ai închis față de ceilalți lideri și față de oportunitățile de încurajare.

Din nefericire, mulți lideri prinși în capcana lui „nu pot” se închid față de prietenii lor din lucrare sau încetează să mai participe la adunările denominaționale unde ar putea să audă despre succesul altora sau să găsească mai multe idei utile. În mod normal, vor spune că „N-am ce învăța acolo!” sau vor găsi o cale să dezaprobe întâlnirea ca să-și justifice absența.

5. Când comunitatea bisericii tale începe să imite aceeași frustrare.

Din păcate, mulți lideri frustrați împrăstie virusul care le-a furat speranța. În astfel de contexte, voluntarii renunță repede, iar angajații dezvoltă aceeași frustrare a liderului și caută noi lucrări, insistând că „nu mai pot suporta oamenii ăștia.”

Michael Clarensau, Springfield, Missouri

CUM SĂ-L ÎNVINGI PE DUȘMANUL „NU POT”

Adevărul este că pastorii prinși în capcana lui „nu pot” fie se vor învinui pe ei înșiși, fie vor pune vina pe biserica lor. Mulți dintre ei își vor da demisia sau vor crea un mediu nesănătos de care mulți oameni sănătoși vor fugi.

Ce poți face când ești în capcana acestui dușman? Călătoria de întoarcere înapoi la sănătate emoțională a lui Ilie ne oferă o cale utilă către recuperare (1 Regi 19).

1. Mănâncă sănătos și odihnește-te (versetul 6).

Depresia afectează adesea somnul și obiceiurile alimentare sănătoase. Nu ești invincibil. Ai grijă de trupul tău și îți vei da o șansă mai mare de însănătoșire minții tale.

2. Caută să fi singur cu Dumnezeu (versetele 11-13).

Ilie a trebuit să vadă din nou mărțea lui Dumnezeu și faptul că El este mai mare decât amenințarea prezentă. Adesea un pastor frustrat are nevoie de aceeași viziune. Plângerile și auto-compătimirea lui Ilie se topesc când Dumnezeu își reînnoiește chemarea pentru viața lui.

3. Întoarce-te de unde ai venit (versetul 15).

Ilie a trebuit să se căiască pentru fuga lui ca să revină pe drumul cel bun. El s-a întors pe același drum pe care fugise plin de frustrare. Pastorii trebuie să revizuiască lucrurile pe care le-au spus sau relațiile pe care le-au distrus probabil în frustrarea lor, dovedindu-și tăria regăsită în fiecare situație.

4. Întoarce-te la treabă (versetele 16-17).

Asemenea lui Ilie, Dumnezeu îi va dăruia pastorului restaurat claritate în privința însărcinării sale. În această etapă a recuperării, pastorul își va vedea slujba cu alți ochi și va găsi valoare în lucrurile în care frustrarea i-a încheșat vederea.

Michael Clarensau, Springfield, Missouri

METODA PÂLNIEI:

Cum să utilizezi
cunoștințele despre
plantarea bisericilor ca
să-ți extinzi sfera de
influență?

de Steven Pike

Ține cont de acest model viabil
care poate fi aplicat în mod
universal de orice biserică ce
dorește să-și sporească
eficiența evanghelistică

Plantarea de noi biserici și dezvoltarea celor existente sunt activități complementare care pot produce avantaje sinergice. Ele au același scop, dar pornesc de la un nivel diferit. Datoria noastră e să le facem pe ambele, dar să le facem foarte bine. Obiectivul fiecărei biserici, fie că este la început de drum, fie că a fost întemeiată de multă vreme, este să fie o comunitate sănătoasă care procrează ucenici, lucrări și biserici.

Plantarea de noi biserici și creșterea celor existente sunt activități complementare care pot produce avantaje sinergice.

De vreme ce noile biserici depind adesea de cele existente ca sursă principală de lansare a echipei și finanțelor, mulți cred că bisericile nou plantate sunt o povară necesară pe spinarea bisericilor existente fără vreun avantaj vizibil. De fapt, plantarea bisericilor aduce beneficii bisericilor existente deoarece plantatorii de biserici se poziționează perfect pentru a învăța noi metode de a ajunge la inima oamenilor fără Cristos. Aceștia n-au multe de pierdut și pot încerca metode de evanghelizare neîncercate până atunci, fără a risca prea multe. Bisericile mai stabile au tendința să fie mai reținute în privința riscurilor deoarece cu cât o biserică are viața mai lungă, acumulează mai multă istorie și resurse. Vestea bună pentru bisericile existente este că pot învăța din experiența bisericilor mai tinere înainte de a încerca ele însele noi metodologii de slujire. Cu timpul, lecțiile învățate de bisericile începătoare ajung să constituie avantaje însemnate pentru bisericile existente.

PĂLNIĂ PENTRU BISERICI ÎNCEPĂTOARE

O metodă de plantare de biserici care are o aplicabilitate evidentă pentru bisericile existente este cea a pâlniei la care apelează mulți plantatori de biserici pentru a construi o rețea de relații în comunitate înainte ca biserica să înceapă să țină slujbe regulate pentru public. Plantatorii de biserici care fac apel la această pâlnie relaționează eficient și cu oamenii care merg la biserică și cu cei care nu o fac. Chiar și bisericile existente pot să folosească această metodă cu succes deoarece principiile esențiale din spatele ei au aplicabilitate

Plantatorii de biserici care fac apel la această metodă a pâlniei relaționează eficient și cu oamenii care merg la biserică și cu cei care nu o fac.

universală și orice biserică ce dorește să-și sporească eficiența evanghelică poate apela la ea.

La baza metodei pâlniei stă faptul că marea majoritate a oamenilor care se convertesc sunt conduși la Cristos de cineva cunoscut. Fundamentul evanghelizării este relația. Relațiile încep cu un punct de contact. Contactul începe cu cunoștința. Metoda pâlniei este pur și simplu o unealtă care

Marea majoritate a oamenilor care se convertesc sunt conduși la Cristos de cineva cunoscut.

asigură faptul că lucrările și activitățile implementate lucrează împreună cu Duhul Sfânt în vederea convertirii oamenilor la Cristos.

Provocarea pe care o întâmpină echipele de plantatori de biserici este că de cele mai multe ori ei sunt noi în comunitate și au prea puține relații. Metoda pâlniei îi poate ajuta să cunoască oameni noi și să cultive relații utile pentru ca alți oameni să vină la credință, să formeze comunități de ucenici și să întemeieze noi biserici.

Pentru bisericile existente deja, o problemă ar putea fi faptul că de-a lungul timpului, credincioșii încep să-și piardă relațiile firești cu cei care nu merg la biserică sau cu cei care au renunțat să o mai facă. În consecință, oportunitățile de evanghelizare se răresc pur și simplu, deoarece membrii bisericilor existente au în cercul lor de cunoștințe doar credincioși. Însă bisericile existente care folosesc strategic componentele pâlniei descoperă că eficiența lor evanghelică se îmbunătățește spectaculos. Așadar, fie că te pregătești să întemeiezi o nouă biserică, fie că ajuți o biserică existentă să se întoarcă la misiunea ei, metoda pâlniei îți va fi de un real folos.

Bisericile existente care folosesc strategic componentele pâlniei descoperă că eficiența lor evanghelică se îmbunătățește spectaculos.

Și iată cum funcționează: obiectivul pâlniei este să cultive o rețea de relații cu scopul evanghelizării și asimilării celor nemântuiți în familia bisericii. Metoda pâlniei cuprinde patru etape. Fiecare etapă este universal valabilă indiferent de stil, de vârstă sau de scopul bisericii. Activitățile/lucrările specifice utilizate depind de caracteristicile demografice ale comunității.

Fie că te pregătești să întemeiezi o nouă biserică, fie că ajuți o biserică existentă să se întoarcă la misiunea ei, metoda pâlniei îți va fi de un real folos.

CONȘTIENȚIZAREA

Prima etapă este conștientizarea. Aceasta înseamnă pur și simplu că oamenii din comunitate știu că tu ești prezent acolo. Activitățile din acest stadiu pot include publicitate în mass media (televiziune, radio, poștă). Pot include totodată strategii de relaționare socială folosind platforme sociale precum Facebook și Twitter. Pe lângă acestea, pot să cuprindă servicii publice/proiecte de caritate precum distribuirea apei la târgul districtual sau găzduirea unui eveniment organizat de asociații precum Convoy of Hope. Scopul este pur și simplu de a-i face pe oamenii din comunitate conștienți că tu și biserica sunteți acolo.

CONECTAREA

A doua etapă este conectarea. Conectarea presupune să cunoști nume, iar oamenii să știe că le cunoști numele. Printre activitățile care presupun conectare se numără: găzduirea vânătorii de ouă cu ocazia sărbătorii de Paște, slujbele de Crăciun etc, unde pur și simplu aduni nume de

METODA PÂLNIEI FUNȚIONEAZĂ ȘI ÎN CADRUL BISERICILOR EXISTENTE?

Don Ross, pastor al Creekside Church din Mountlake Terrace, Washington (www.thecreeksidechurch.org) și lider al Turnaround Church Coaching Network (<http://turnaroundchurch.org>), a aflat că funcționează. Folosindu-se de aceste noțiuni de bază, Ross și echipa lui au dezvoltat o inițiativă numită „Fiecare conversație contează”. Echipa de la Creekside legau numele oamenilor de la diferite întâlniri (conectare) de sărbătoarea săptămânală a Cinei Domnului. În timp ce membrii ieșeau în față ca să se împărtășească, pastorii le cereau să noteze numele oamenilor cu care se întâlneau cu o săptămână înainte. Apoi membrii comitetului treceau numele acestea pe niște coli uriașe de hârtie care erau agățate pe peretele din spatele meselor cu elementele Cinei. Membrii bisericii se rugau cu stăruință pentru oamenii a căror nume erau trecute pe perete. Lista a început să crească depășind o mie de nume. Ross crede că această metodă a fost esențială pentru schimbarea semnificativă a misiunii Bisericii Creekside. El relatează că „drept urmare a acestei preocupări de a aduna nume, de a asculta istorisirile altora și apoi de a-i chema pe oameni să-L urmeze pe Isus împreună cu noi, am văzut biserica noastră înmulțindu-se de la 175 de membri la aproape 500 în ultimii patru ani.”

CUM FUNCȚIONEAZĂ METODA PÂLNIEI ÎN CAZUL NOILOR BISERICI? POVEȘTEA BISERICII GATEWAY FELLOWSHIP.

John și Stephanie Van Pay au pus bazele bisericii Gateway Fellowship (<http://gatewayfellowship.tv/>) în Helotes, Texas, în anul 2008. Aceștia s-au pregătit pentru slujba de inaugurare apelând la metoda pâlniei. Echipa de la Gateway Fellowship au stârnit interesul prin strategii de promovare tradiționale și relații pozitive cu comunitatea. Fiecare membru al echipei s-a angajat să țină minte numele oamenilor cu care se întâlneau pe parcursul săptămânii. Preocuparea de bază a echipei de lansare la întâlnirile săptămânale era să împărtășească numele oamenilor cu care se întâlneau și să se roage pentru ei. Au scris toate numele acestea pe o coală mare de hârtie pe care au lipit-o pe perete. În timp ce se rugau pentru oamenii aceștia, Dumnezeu a început să lucreze în viețile lor, iar unii dintre ei au încetat să fie doar niște nume pe perete și să devină prieteni.

John s-a împrietenit cu un bărbat pe nume Val la triatlon. John l-a adăugat pe Val pe lista lui de rugăciune. Au început să meargă la antrenamente împreună. Din discuțiile lor, Val a aflat că John era pe cale să înceapă o biserică. Val a fost cât pe ce să rupă prietenia. El i-a spus lui John că nu-l interesa religia. Dar John a continuat să fie prietenul lui și se antrena împreună cu el pentru următorul triatlon.

Într-una din zile, Val i-a împărtășit lui John o veste proastă. Doctorii îl diagnosticaseră cu o formă agresivă de cancer. John l-a întrebat pe Val dacă era pregătit să-și predea viața lui Isus. Val a refuzat, dar i-a dat de înțeles că dacă se va decide vreodată să-L urmeze pe Cristos, John avea să afle primul.

La scurtă vreme după această conversație, Val a murit brusc la spital în timpul unei intervenții chirurgicale. John a fost devastat. Avea toate motivele să creadă că Val nu a fost pregătit pentru veșnicie. Văduva lui Val l-a contactat pe John și l-a rugat să țină o slujbă în memoria lui Val. Ea i-a dat jurnalul lui Val ca să-l ajute cu pregătirea mesajului. În timp ce citea penultimul fragment din jurnalul acestuia, mâhnirea lui John s-a preschimbă în recunoștință când a dat peste mărturisirea de credință a lui Val în Cristos. Mai mulți prieteni de-ai lui Val și-au pus credința în Cristos când au auzit mărturisirea acestuia de credință pe care John a citit-o din jurnalul său la slujba de pomenire. Toate acestea se întâmplaseră înainte ca biserica să fi susținut slujba de inaugurare. Poți urmări înregistrarea video cu povestea lui Val pe <http://agtv.ag.org/gateway-fellowship>

În dimineața slujbei de inaugurare din februarie 2008, echipa de lansare a bisericii Gateway Fellowship se ruga deja pentru 1310 persoane și legase relații cu alte câteva sute. La slujba aceea au participat peste 280 de oameni. Majoritatea dintre ei erau prieteni noi pe care echipa și-i făcuse în timpul activităților organizate pe baza metodei pâlniei.

persoane cu permisiunea lor. Oportunitățile pot fi cât se poate de simple: de pildă, să-ți amintești numele ospătarului sau a consultantului bancar. Scopul principal este să colectezi numele oamenilor pe care i-ai întâlnit, să le memorezi și să te rogi sistematic și pe nume pentru fiecare persoană în parte. Și atunci Dumnezeu va lucra în mod supranatural în viețile acestor oameni.

Conștientizarea înseamnă pur și simplu că oamenii din comunitate știu că tu ești prezent acolo.

RELAȚIONAREA

A treia etapă a pâlniei este relaționarea. Aceasta presupune să cunoști povestea oamenilor, iar aceștia să fie conștienți că le cunoști povestea. Ai purtat o conversație destul de profundă cu cineva încât acesta a ajuns să-ți împărtășească propria poveste. Poate că ți-a povestit despre locul în care a crescut. Poate că ți-a povestit despre slujbă sau despre familie. Printre activitățile de cultivare a relațiilor ar putea fi o conversație plăcută la cafeleaua din colț, participarea la un club civic, implicarea într-o echipă sportivă a comunității sau oferirea ajutorului tău la un adăpost comunitar.

EVANGHELIZAREA

Ultima etapă a metodei pâlniei este evanghelizarea. Etapa aceasta înseamnă că oamenii știu că tu ai o relație cu Isus și că vrei ca și ei să aibă o relație cu El. Printre activitățile pe care le poți face în această etapă este citirea unei cărți creștine împreună, ținerea unui studiu biblic în grup mic sau în doi, invitarea unei persoane la biserică sau altele asemenea.

Noi numim aceste patru etape metoda pâlniei deoarece fiecare dintre ele descrie scopul unui cerc de oameni care se reduce progresiv.

Etapă conștientizării include cel mai larg cerc de oameni și toți membrii bisericii se pot încadra cu ușurință în el.

Din cercul conștientizării doar un număr mai restrâns de oameni va rămâne în cercul conectării. De aici un număr și mai mic va intra în cercul relaționării.

În cele din urmă, oamenii din cercul evanghelizării vor fi cei mai puțini, de vreme ce majoritatea celor pe care îi vei evangheliza vor proveni din cercul relaționării.

Rugăciunea unită cu faptele făcute cu un scop distinct în minte este esența metodei pâlniei. Organizarea de activități variate și relevante din punct de vedere cultural în fiecare etapă oferă fiecărui membru din biserică posibilitatea să participe deoarece fiecare va înțelege scopul activității. Metoda pâlniei te va ajuta totodată să-ți evaluezi progresul privind schimbarea pe care o produci în comunitate.

Iată un exemplu: Păstorești o biserică de 100 de participanți într-un oraș cu 10.000 de locuitori. Studiile demografice arată că cel puțin 5000 de oameni din comunitate nu fac

Rugăciunea unită cu faptele făcute cu un scop precis în minte este esența metodei pâlniei.

parte momentan din nicio biserică. Împreună cu comitetul bisericii vă propuneți ca pe parcursul următorului an să conduceți la credința în Cristos 1% din membrii comunității care nu frecventează nicio biserică. Asta înseamnă că numărul țintă al cercului de evanghelizare este 50 (1% din 5000). Înmulțește acest număr cu 2. Produsul este numărul țintă al cercului relaționării. Înmulțește acest produs cu 3. Și îți dai 300, numărul țintă al cercului conectării. Înmulțește acest număr cu 10 și obții 3000, numărul țintă al cercului conștientizării.

Organizează activități în cadrul fiecărui cerc care să aibă ca rezultat obținerea numerelor țintă din fiecare cerc. Care sunt uneltele sau activitățile cu care să faci cei 3000 de oameni care nu frecventează nicio biserică să devină conștienți de existența bisericii tale într-un mod pozitiv? Ce ai putea face să aduni numele a 300 de oameni din comunitate (care au devenit conștienți de prezența voastră prin activitățile de conștientizare) și să începi a te ruga sistematic pentru ei? În ce activități relaționale te poți implica astfel încât să legi alte 100 de noi relații? Ce activități poți iniția ca să ajuți 50 de oameni din 100 să înceapă a-L urma pe Cristos?

Unele activități îți vor permite să progresezi în mai mult decât un singur cerc. De pildă, împărțirea sticlelor cu apă la târg pe a căror etichetă să existe informații despre biserică ar putea fi o activitate de conștientizare. Dacă cei care împart sticlele cu apă memorează, își aduc aminte și se roagă pentru oamenii pe care i-au cunoscut pe nume, poți considera această activitate una de conectare. Dacă între timp se nasc conversații mai profunde cu cei care primesc apa, această activitate se poate califica drept una de relaționare.

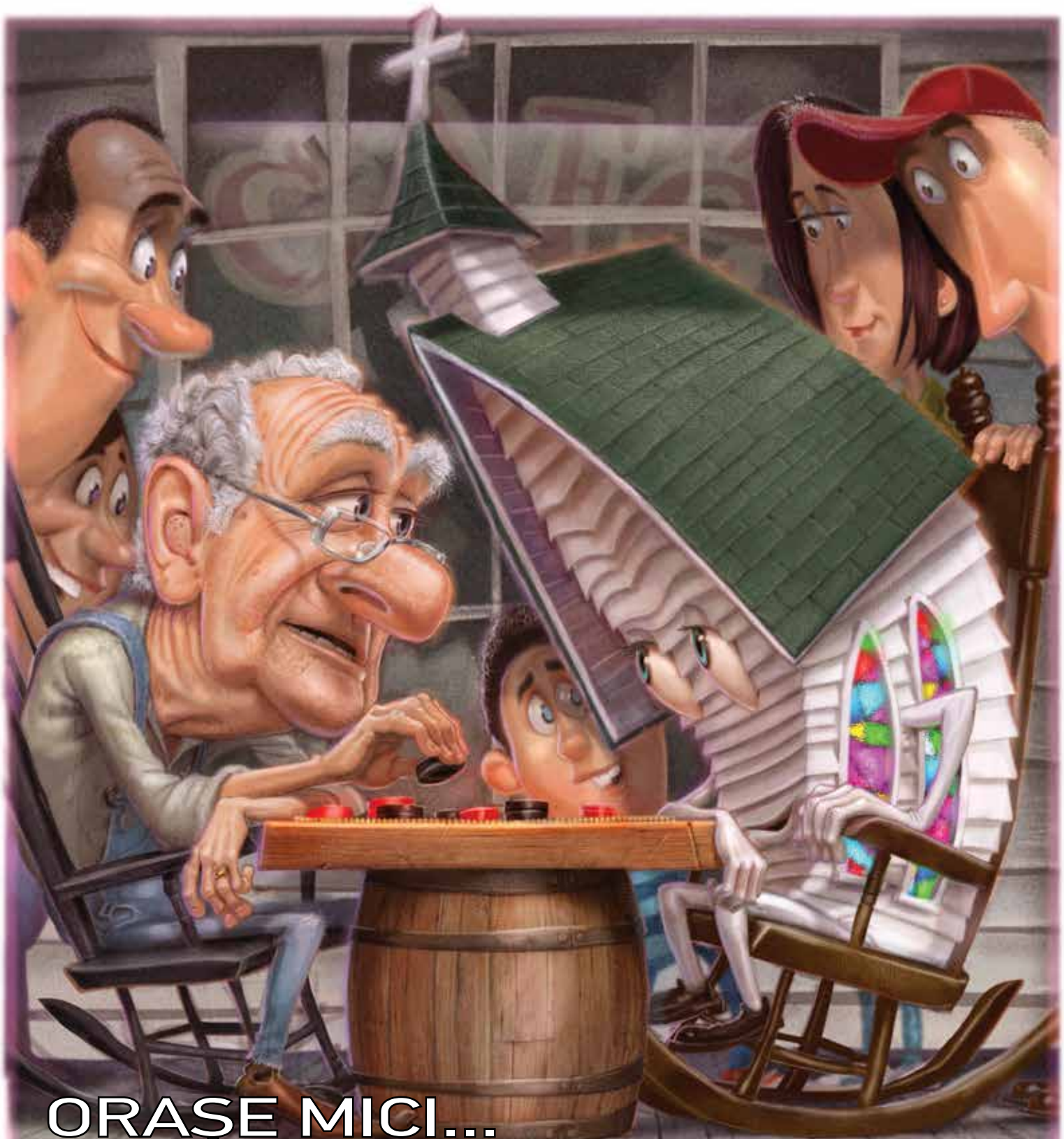
Activitățile specifice pe care alegi să le faci la nivelul fiecărui cerc trebuie să le aliniezi nevoilor resimțite și intereselor oamenilor din comunitate. Dovedirea compasiunii prin distribuirea hainelor de iarnă poate fi apreciată într-o anumită zonă, dar să fie percepută diferit în altă zonă. Realizarea unui sondaj pentru a evalua nevoile comunității este un mod de a identifica activitățile potrivite pentru diferitele categorii ale pâlniei.

Activitățile specifice pe care alegi să le faci la nivelul fiecărui cerc trebuie să le aliniezi nevoilor resimțite și intereselor oamenilor din comunitate.

Pot învăța bisericile existente noi abilități de slujire de la cele începătoare? Da. Un număr tot mai mare de pastori cu experiență beneficiază de experimentele de succes ale plantatorilor de biserici și își păstoresc bisericile prin noi etape de rodnicie.

Steve Pike, director național al Church Multiplication Network din Springfield, Missouri.

ORAȘE MICI...

POSSIBILITĂȚI MĂREȚE:

cum să conduci biserica astfel încât
comunitatea să devină un loc mai bun de trăit

de Steve Donaldson

Șase pași care permit bisericii să preia un rol de conducere care va influența comunitatea

Am auzit un profesor membru în Ivy League ținând o prelegere despre un studiu pe care l-a realizat pe comunitățile mici. Studiul său reflectă ceea ce observ eu când călătoresc dintr-un oraș mic în altul ca să mă întâlnesc cu pastorii. Conform acestuia, în trecut familia, școala și biserica erau cele trei instituții care stăteau la baza unei localități mici; biserica fiind evident inima comunității. Descoperirile sale indică totodată că astăzi familia s-a deteriorat, biserica și-a pierdut influența în mare parte, școala rămânând singura instituție de bază.

O biserică eficientă trebuie să se implice în activitățile ce privesc bunul mers al comunității pentru copiii și familiile lor. Pastorul Robert Lewis ne stimulează imaginația în privința bisericilor mici descriind roada care rămâne astfel:¹

O biserică eficientă trebuie să se implice în activitățile ce privesc bunul mers al comunității pentru copiii și familiile lor.

Poți să-ți imaginezi comunitatea în care trăiești fiind cu adevărat recunoscătoare pentru biserică?

Poți să-ți imaginezi conducerea orașului prețuind prietenia bisericii și participarea ei la viața comunității – ba chiar cerând-o?

Poți să-ți imaginezi un număr semnificativ din membrii bisericii implicându-se în mod activ și cu pasiune în slujirea comunității, folosindu-și darurile și abilitățile cum n-ar fi crezut vreodată că e posibil?

Poți să-ți imaginezi comunitatea schimbându-se cu adevărat (Proverbe 11:11) datorită impactului pe care îl are implicarea bisericii?

Poți să-ți imaginezi mulți oameni din oraș, cândva cinici și ostili față de creștinism, laudându-L acum pe Dumnezeu pentru biserică și pentru binefacerile pe care membrii ei le-au făcut în numele lui Isus?

Poți să-ți imaginezi secerișul spiritual care ar urma în mod firesc dacă toate acestea ar fi adevărate?

Actualmente sunt martorul unei mișcări care sporește influența bisericii în America rurală. Biserica poate fi un lider principal în toate aspectele vieții comunității. Zidurile bisericii au scopul de a ne proteja de vânturi și vreme rea, dar ele n-ar trebui să ne separe de comunitățile noastre. Nu vrem ca oamenii din comunitatea noastră să ne cunoască drept Adunarea lui Dumnezeu din catacombe. Biserica trebuie să fie „sarea pământului” și să se implice în viața comunităților.

Biserica poate fi un lider principal în toate aspectele vieții comunității.

MEDIUL RURAL, O CHEMARE VITALĂ

Am fost într-un orașel de 420 de localnici unde același pastor slujea de 14 ani. Mulți dintre prietenii și colegii acestuia îi spuneau: „Tim, Dumnezeu te va binecuvânta cu adevărat într-o bună zi.” Prin remarcă asta, prietenii îi spuneau de fapt: „Cândva vei locui într-un oraș mai mare și vei sluji într-o biserică mai mare.” În ciuda presupunerilor prietenilor săi, acest pastor mi-a spus că ar fi mulțumit dacă chemarea lui Dumnezeu pentru el ar fi să slujească în aceeași comunitate pentru tot restul vieții sale.

Pe lângă faptul că am ajutat la întemeierea organizațiilor Convoy of Hope și Rural Compassion, am fost norocos să fiu pastor în mediul rural. Am crescut într-un oraș mai mare, dar așa cum s-a întâmplat și în cazul altora, Dumnezeu m-a chemat să slujesc în locuri neînsemnate. Împreună cu soția mea, am plantat o biserică în sânul unei comunități dintr-o vale înconjurată de munți, cu o populație de 1200 de oameni. Biserica noastră susținea mamele singure, văduvele, școlile, îngrijitorii de vite și se implica în slujirea săracilor și a celor dezavantajați din comunitate. Ne-am luat trei angajamente majore:

- Să facem din valea noastră un loc mai bun pentru familiile și copiii noștri prin implicarea și prezența bisericii în sânul ei:

- Toți oamenii din vale să aibă oportunitatea de a cultiva o relație cu un urmaș matur al lui Cristos;

- Fiecare persoană care participa regulat la slujbele bisericii să aibă șansa de a căpăta cunoștințe biblice și de a deveni un urmaș matur al lui Cristos.

Dumnezeu ne-a dăruit o viziune măreață, aceea de a influența întreaga noastră comunitate. El îi cheamă pe mulți pastori din mediul rural să facă același lucru.

REZULTATUL

Când fiul nostru Jordan era în clasa a VIII-a, și-a fracturat grav piciorul. Medicii l-au trimis acasă dându-i calmante și medicamente care să reducă umflătura înainte să-i pună piciorul la loc. În prima noapte, Jordan n-a putut să doarmă deloc din pricina durerilor înfiorătoare. În timp ce stăteam cu el, ne rugam lui Dumnezeu să-i aline suferința. Soția mea i-a dat medicamentele prescrise ca să-i scadă durerea, dar aceasta persista. În cele din urmă, pe la ora 5 dimineața, Jordan a adormit. Dimineața, soția mea a sunat-o pe sora ei, care era asistentă calificată, ca să-i ceară sfatul. Sora ei a întrebat-o ce medicamente i-au prescris doctorii. În timp ce sora mea citea numele medicamentului, sora ei a început să râdă.

- Tu-i dai lui Jordan laxative, nu calmante, a declarat ea.

Așa cum lui Jordan i s-a administrat un tratament greșit, oamenii din comunitățile mai mici apelează adesea la un tratament greșit pentru a alina durerea din viețile lor. Alcoolul, drogurile, pornografia și abuzul fizic sunt doar câteva din modurile în care oamenii încearcă să-și înece durerea. Biserica are tratamentul corect: pe Isus. Cu toate

¹ Robert Lewis și Rob Wilkins, *The Church of Irresistible Influence: Bridge-Building Stories to Help Reach Your Community*, Grand Rapids: Zondervan, 2001.

acestea, harul poate fi complex. În Evanghелиi, Isus ne-a învățat să-i iubim pe oameni așa cum sunt, nu cum ar trebui să fie. Rugăciunea noastră ar trebuie să fie: „Doamne, tot ce frânge inima Ta, fă să frângă și inima noastră.”

Există câteva principii esențiale care permit bisericii să preia un rol de conducere ce poate influența comunitatea:

Totul începe de la vârf: Cea mai importantă persoană care trebuie să se implice în slujire și în cultivarea relațiilor este pastorul. Prin cultivarea relațiilor în comunitate și prin slujirea celorlalți, pastorul încurajează și stimulează membrii bisericii să facă la fel. Nu poți învăța pe alții ceea ce tu nu știi; nu poți să conduci acolo unde nu mergi.

Cea mai importantă persoană care trebuie să se implice în slujire și în cultivarea relațiilor este pastorul.

Evaluează nevoile comunității: Mentalitatea și nevoile fiecărui orașel sunt unice, dar există asemănări între comunități. Pastorii pot descoperi nevoile din comunitate pe care alții nu le rezolvă. Iată câteva site-uri utile în sensul acesta: www.epodunk.com, www.census.gov, and www.dataplace.org. Cereți opinia membrilor comunității privind cele mai presante nevoi ale lor. Întrebați-i: „În opinia ta, care ar fi cel mai bun lucru pe care biserica l-ar putea face pentru oraș?”

Participă la întâlniri cu părțile implicate în comunitate: Un pastor din mediul rural trebuie să cultive de bunăvoie relații solide cu liderii comunității. Părțile implicate ar putea fi primarul, directorul școlii, antrenorul liceului, oameni de afaceri și alții. Liderii comunității știu din proprie experiență problemele cu care se confruntă comunitatea lor.

Un pastor din mediul rural trebuie să cultive de bunăvoie relații solide cu liderii comunității.

Implicare în comunitate: Cum poate biserica să se conecteze la calendarul comunității? Caută evenimente pe care biserica ta le-ar putea găzdui sau la care ar putea lua parte în parteneriat cu comunitatea. Printre aceste evenimente se pot număra: mesele calde pentru nevoiași; ziua eroilor din departamentul poliției și al pompierilor; activități la azilurile de bătrâni; programe de tutoriat pentru studenții din oraș; festivități pentru copii în parc; tabere sportive, expediții de vânatoare; curse de călărie; cumpărarea de rechizite școlare etc.

Caută evenimente pe care biserica ta le-ar putea găzdui sau la care ar putea lua parte în parteneriat cu comunitatea.

Stabilește-ți un program de adopție: Ce grupuri, locuri și organizații ar putea adopta biserica ta?

Acest program ar trebui să includă profesori, asistenți sociali, pompieri, echipe sportive, clase, aziluri sau parcul local. O biserică din Kansas a adoptat strada principală a orașului, iar tinerii din biserică au spălat toate geamurile firmelor din centru. Membrii unei biserici din Iowa au vopsit băncile de pe Main Street.

Încheie parteneriate cu bisericile suburbane: Acesta relații oferă oportunități de îndeplinire a viziunii bisericii rurale. Bisericile suburbane pot întreprinde misiuni în orașele mai mici pentru evanghelizare, reparații sau pentru a oferi ajutor umanitar. Sunt biserici surori care se susțin financiar una pe alta. Bisericile mai mari cu personal specializat pot crea structuri de slujire pentru copii, tineri, bătrâni și pentru slujba de închinare.

Procesul schimbării este lent, dar Dumnezeu se va îngriji cu credincioșie ca viziunea și năzuințele tale să devină realitate. După cum scrie în Isaia 58:11-12: „Domnul te va călăuzi întotdeauna, îți va sătura sufletul chiar în locuri uscate și-ți va întări oasele. Vei fi ca o grădină bine udată și ca un izvor de apă, ale cărui ape nu seacă niciodată. Ai tăi îți vor rezidi vechile ruine și vei ridica din nou temeliele generațiilor străbune. Vei fi numit: «Cel ce repară spărtura zidului», «Cel ce restaurează cărările pentru a fi locuite»” (NTR).

Biserica poate fi o forță care aduce transformare astfel încât comunitatea să devină un loc mai bun de trăit. Dumnezeu dorește să producă o scânteie a lui Cristos în micile noastre comunități care să ajute la răspândirea Împărăției Sale în țară și în lumea întreagă. Poți influența oamenii din comunitatea în care ești. Atâta timp cât scopul nostru este să influențăm orașele în care trăim, vom vedea influența bisericii răspândindu-se tot mai mult și producând schimbarea vieților. Iar biserica va ajunge să-și recâștige locul în rândul instituțiilor de bază din mediul rural.

Biserica poate fi o forță care aduce transformare astfel încât comunitatea să devină un loc mai bun de trăit.

Steve Donaldson este fondatorul și președintele organizației Rural Compassion din Ozark, Missouri.

PRINCIPII ESENȚIALE pentru a influența TRANSFORMAREA SPIRITUALĂ în cadrul COMUNITĂȚILOR MICI

1. Roagă-te.
2. Fii dornic să trăiești o viață umplută de Duhul Sfânt în comunitatea ta.
3. Conectează-te în mod regulat cu reprezentanții comunității.
4. Crede că Dumnezeu te-a chemat pe tine și biserica ta ca să fiți o mărturie semnificativă în comunitate.
5. Instruiește-i pe membrii bisericii să se implice în activități și în roluri de conducere în orașul vostru. Echiparea sfinților pentru slujire nu se limitează doar la incinta bisericii.
6. Implică-te în cercurile de servicii locale.
7. Evită să critici comunitatea în care trăiești. Remarcile subapreciative limitează oportunitățile de slujire.
8. Construiește relații cu membrii comunității. Ține minte că relațiile sunt foarte importante!
9. Arată-le altora compasiunea lui Cristos. Pasiunea noastră pentru Dumnezeu o demonstrăm prin compasiunea pe care le-o arătam oamenilor.
10. Caută modalități de a mulțumi personalului din serviciul public (învățători, polițiști, pompieri, asistenți sociali etc) pentru ceea ce fac în orașul vostru.
11. Construiește un mediu bisericesc în care oamenii să fie iubiți și primiți cu bucurie. Înainte prinzi peștii, apoi îi cureți.
12. Păstrează biserica relevantă pentru oamenii pe care Dumnezeu te-a chemat să-i influențezi.
13. Trebuie să ai longevitate. Clarence St John face referință la „legea 4-7”. Biserica are nevoie de 4 ani ca să te accepte pe tine, iar comunitatea, de 7 ani. Fii perseverent și în vremuri grele. Sădește-te și înflorește acolo unde ai fost sădit.
14. Fii credincios în lucrurile pământești.
15. Adaptează-te la diversitatea comunității tale. Datorită tendinței de revenire la industria prelucrătoare în State, lucrul acesta va determina o diversitate mai mare în zonele rurale.
16. Fă totul cu excelență. Excelența nu este valabilă doar pentru suburbii.
17. Așteaptă ca Dumnezeu să facă miracole la timpul Lui. Tu nu poți rezolva dificultățile din comunitățile rurale prin mijloace firești; ai nevoie de puterea supranaturală a lui Dumnezeu.
18. Dacă e nevoie, reconstruiește reputația bisericii. Într-un oraș mic, toată lumea știe dacă biserica are un trecut pătat.
19. Lucrează împreună cu alte biserici care urmează principiile Scripturii.
20. Păstrează-ți optimismul. Atâta timp când Dumnezeu există, ceea ce trebuie să se întâmple, se va întâmpla.
21. Creează un echilibru între slujirea atractivă și asemănarea cu Isus. Nu-i suficient să plantezi o biserică sau să mergi într-o comunitate rurală ca să păstorești biserica de acolo. Stabilește-ți ca viziune păstoriarea întregii localități, iar ca biserică, slujește comunitatea.
22. Pregătește-ți biserica pentru schimbare.
23. Păstrează un sentiment al urgenței.
24. Stabilește parteneriate cu alte biserici din cadrul Adunărilor lui Dumnezeu din mediile rurale sau din regiune. Învățați unii de la alții și ajutați-vă unii pe alții.

Steve Donaldson, Ozark, Missouri